

florin caragiu
sentic

Redactor de carte:
Nicolae Tzone

© Editura Vinea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

Caragiu, Florin

Sentic / Florin Caragiu - București:

Ed. Vinea, 2009

ISBN 978-973-698-244-6

821.135.1-1

florin caragiu

sentic

editura vinea
bucureşti ■ 2009

dedic acest volum

*bunicului meu Dumitru Caragiu (rapsod popular)
și unchiului meu, actorul Toma Caragiu,
artiști care m-au inspirat prin capacitatea lor
de a asuma creator toată gama de emoții a sufletului omenesc*

*când simți veacul pe sfârșite, te grăbești să m-atingi
și glasul ce iese din mine creează forme ale căror emoții
le recunoști, fără să fie nevoie să le-nvelești în limba locului,
mișcându-ți doar corpul după un desen al abandonării.*

anii rotunzi

aproapedeparte

îți place să intri în cameră fără să te simt,
așa cum nu-mi mai simt eu trecutul
când trec printr-un perete de hârtie
pe care un maestru a retușat o ură familiară.

carnețele de notițe umplu soba.
despre suspendarea legilor nu se va mai citi în ziare,
pentru că noaptea în care împrăștiem flori pe faleză
și punem la încercare nisipul
nu se mai repetă. asta spune ceva despre aritmia iubirii
de care nu te dezminți, chiar dacă ești ținta
unei invazii ordonate, ale cărei înțelesuri se schimbă
în mod predilect cu fiecare casă părăsită.

dar eu te vreau aproapedeparte,
te dezbar de metehnele mele și mă las văzut.
dar noaptea aceea unică nu părăsește culoarul
prin care fugi, în plină zi, din mulțimea de oameni,
spre un loc de unde poți să-i distingi.

trei și jumătate

e frig și se apropie dimineața. nu lupt cu răul, sunt prea tăbăcit de tristețea caișilor tăiați. liniștea cu care privesc bețișoarele plutitoare lasă în mine frica de venirea ta neașteptată. sunt gata să lupt înainte de a adormi, dar nicio provocare nu ajunge până aici. lupt pentru tine, pentru negrul de fum cheltuit cu zgârcenie.

mă retrag atunci când victoria mă năucește. abia atunci văd cât am pierdut dintr-o răsuflare și înțeleg că lucrurile îmi scot la suprafață gândul. apa ține minte rotirea constantă și vidul rămas la plecarea ta subită. o beau cu aceeași sete cu care mă lovesc de cuvinte, când sprijinul se retrage și îngrop în grădină imaginea ta, pentru mai târziu, când n-o va mai amenința lepădarea. mă îmbrac încet, păstrând intactă căldura buzelor. nu mă auzi, dar te porți ca și cum ai asculta un îndemn venit de aproape. și noi acum suntem la sute de kilometri distanță, dar e bine să ai spațiu când iubești. numărul nu calculează decât forța izbirii de parapet, când trupul este deja pe jumătate în pământ și numai cântecul ce iese din el te ține în viață.

anii rotunzi

un joc de picioare rupe anii rotunzi și tufele de urzici,
ne strânge de jur împrejur în cutia de rezonanță a unei imagini.

foarte curând vom avea toți aceeași vârstă.
iute casele ni se vor face mici, cât să încapă în intersecția nevidă
a interioarelor rearanjate după o formă a libertății
care freacă între ele cuvintele, până se-aprind
de dragostea crudă rătăcită printre noi.
nimic nu se compară cu încrederea pe care ți-o dă un chip
care-ți spală sângele în mai multe ape — o seară și o dimineață.

te uiți cum mâncarea iese din inerție și îți strălucește
în gura flămândă, în timp ce te arunci la pământ
să ștergi amprente cu sânul de împrumut.

avem atâta timp cât să ne uităm unul la altul,
când soarele rulează pe sunetul prins la capete de omușori,
fără teamă de molima unei fericiri neapucabile.
cât somnul tău ține delfinii în aer, poți să îmbraci sufletul
pe partea sărutată de suferință, nevoia de a respira
mă-nvață să nu te pierd în mulțime.

numele tău e un ochi ascuns în mine, ori de câte ori
mă trezesc aruncat la fiare de o lumină blândă.

sentic*

cu mâna pe inimă, cu amândouă mâinile pe inimă,
în răgazul scurt în care durerile dispar, bolborosești
un cântec. te uiți împrejur și tremuri. nu vezi nimic.
lucrurile care sprijineau rostirea își pierd fixitatea,
cuvintele dornice să exploreze posibilul
sunt oprite de semne. nu că n-ar împrăștia
mai departe o lumină slabă, dar un om
care-a făcut curat în locul răvășit de patimi
își mută atenția spre ceva ce nu ți se-arată,
deși realizezi că se-ntâmplă. acum pot să-ți spun
că nu te-am iubit. nu, te-am iubit! însă nu cât să taie
îngerul eșarfa roșie cu care mi-am legat simțurile.
ele n-au fost libere, n-au putut scoate din gură
cuțitul cu care-ntinzi culorile pe pânză.
n-au știut că păcatele sunt lovite de o ură sublimă,
pornită din grija unei Ființe pe care nu o cunoști,
deși mișcările tale trag din juru-i o suflare
spre locul atins de boală. trebuie să mă aperi
de departe, să-i rogi pe cei ce pot să ridice o mână
s-o coboare încet aproape de inimă.

* Cuvânt creat de dr. Manfred Clynes, care a arătat că emoția – în calitatea ei de trăire umană plenară – poate fi o experiență ce nu subjugă. În sens creștin, se vorbește despre o „simțire înțelegătoare”. (n. a.)

transfuzii

oricât de absurd ar părea,
mulți așteaptă de la tine
un soi de mântuire.

chipul trădează felul în care durerea
te ține lipit de corpul lor –
semn că ești donator universal.

poți încerca să demonstrezi contrariul,
degeaba,
pentru că însuși iadul tău
visează asta
și ia forma crucii
care ți-a făcut loc
să te poți dezbrăca de mama ta.

din ce în ce mai mulți oameni
vor să-ți probeze sufletul
și își înfig în vene cuvintele tale
ca pe acele de transfuzii.

preț de un minut

ai așezat vasele și ai cerut să te vindeci,
dar soarele asfințit roade lăuntrul
în care îți ascunzi știința. plânsul tău nu e răzvrătire.
oasele îți sunt numărate înainte să înghiți poemul.

vezi corpuri ieșite din suflet ca din canale
și nu distingi distanța până la mașina ce-aruncă
jumătate de băltoacă peste costumul nou.
strada s-a rupt în scene de luptă
când loviturile te-au ajuns și preț de un minut
au șters murdăria de pe sacou.

lași dincolo de stiva de lemne metehnele
celor ce stau cu arătătorul întins.

Dumnezeu își întoarce fața
să poți mișca din loc partea din mine
care se strânge în jurul vedeniei de noapte.

mă tragi spre o pată de lumină,
dar moartea atârână afară din trup
și cu un zgomot surd face să tremure
sacoșele celor ce se întorc de la piață.

și tu

nu ne găsim după reguli, caii uscați de soare
ne fac să plutim peste oraș.

și tu, iarbă, și tu, munte, prea curând loviți
de o privire otrăvită la vârf,
ne limpeziți cuvintele: copilăria te-apucă de păr
să vezi păsări înfipite cu ciocul în aer
și aripi măcinate de întuneric.

o inimă ridicată la putere îți întinde arterele
și descarcă în alveole ecoul
primului prieten dispărut.

mă acoperi cu pielea în care m-am născut.
știi să faci asta
pentru că ai văzut îngerul și nu l-ai trădat.

câinele care fugea după noi a scheunat
și s-a oprit. stâncile găurite de vânt
ne strecoară prin ele
ca pe un lănțișor pentru cruce.

mountain bike

crește viteza melcilor
pe străzile umede pe care alunecă soarele
și tunelul de timp se lungește
odată cu sprintul final.
te rupi în două
și o parte o pui la flori.
câinii te ascultă
și uită să-și ceară dreptul –
e un mod de a circula fără semne
printr-o jumătate de om.
lași de la tine
și nu mai ceri înapoi frigul.
dincolo de libertate
nu sunt puncte înghesuite de frică,
ci un triplu salt
cu inima roasă de fericire.

potrivire

mă uit la tine și spun: suntem atât de diferiți
încât ne convingem că nu suntem singuri.

lucrurile recunosc asta.

ele rezistă uneltelor obosite
numai pentru a arăta sprinteneala
muștarului.

sunt atât de diferite de noi
încât știm că nu suntem singuri,
sub ploaia de lovituri,
câtă vreme corpul
ne ține răstigniți pe o dragoste
ce fascinează dezertorii.

e suficient să ne oprim unul în fața celuilalt
și lumile se întretaie.

ființele sunt numărate de două ori
și admit un joc la potrivirea cu sine,
pentru că sunt un pământ respirabil
și cer o fărâmbă de slavă.

prin ochii tăi, prin gura ta

Dumnezeu mă privește prin ochii tăi, prin gura ta îmi spune
să încep ziua cu o tragere la țintă:
în trecutul nostru sunt inele concentrice.
zilele și nopțile întinse în straturi ne ung pielea iritată
de cedările în fața tăvălugului de culori.
sub apă e liniște și oxigenul ne leagă de viață,
cum ne ține dragostea când escaladăm singurătatea
și spargem capilarele cu o strângere de inimă în raliu,
spre plaja pe care adorm bancuri de pești.
vrei să deschizi portiere, să creezi un vârtej,
să verifici centura de siguranță alegând primul obiect
ce îți poate expulza sângele într-o pânză pregătită cu ulei fierbinte.

avem nevoie de un dram de credință să tăiem cercul în patru,
fără să tremurăm de spaima neaflării centrului,
acolo unde bănuim că pulsează după semnele vremii.
oamenii se leapădă atât de ușor de tine,
încât îi admiri pentru curajul de a ți-o lua înainte,
fiindcă știi că de aici nu mai poți înainta
nici pe burtă, nici târât de lumină peste granițele bine păzite.

e cu toate acestea un loc sigur,
pentru că mângâierea șterge literele strâmbe de pe corp
și lemnul de foc se vindecă prin tăiere.

crize

copilăria se desface din chingi
cu exerciții de reproducere a formelor
care te fac să-nțelegi ceea ce-n grabă refuzi:
maladia nevindecabilă te familiarizează cu dragostea,
crizele lasă pe adversari o lumină,
când toate în jur sunt neclare.

singurul alfabet braille la îndemână
sunt corpurile șterse de praf
și mișcările stângace
din momentul dispariției unui prieten.
oamenii sunt cruzi
pentru că se visează personaje,
dar niciun basm nu se suprapune cu viața
pentru că, atunci când ți-e cu adevărat rău,
ea se rescrie cu o viteză fulgerătoare
din bucăți de viitor.

bătrâna de la azil îmi vorbește despre părăsire:
povestea-i pulsează ca o inimă resuscitată.
trupul rămâne întreg după ruperi,
însă nu mai e localizabil.

câtă prefacere, atâta ființă.

interacții

lumea e o față de masă/ cu fiecare înghițitură vedem altfel/ fără să știm cât durăm/
cât doare o sfărâmare a culorilor în capul pieptului/ valurile ne ridică peste
cuvintele spuse la mânie/ își țin respirația să capteze apusul/ când am putea mișca
coloșii de piatră/ doar alegând dintre necunoscute/ pe cea mai curajoasă și tandră//

oamenii se întâlnesc la mijlocul plajei în unghiuri ascuțite/ și nisipul trimite spuma
în urmărirea interacțiilor misterioase/ bărcile de salvare se lovesc de recifuri/
numai cât să ne aducem aminte/ de insula în care vom dezgropa ființe vii/ ne vom
lovi de momentul acesta cu grație/ și nu ne vom pierde curajul//

dragostea luată în răs e veriga lipsă/ între cădere și ridicare/ lucrurile ieftine îți
împrumută lichidul ce întreține mișcarea/ când nu mai auzi greierii/ goleşti stupii
și vrăbiile te urmează până departe/ fără jena de a-ți fi smuls un zâmbet/ râzi de
graba trecătorilor/ și n-ai habar câte inele alunecă din copaci/ pe brațele transpirate
și reci/ fără motiv//

florile au prins de ciucuri cerul/ și noaptea a supt laptele din tulpini/ însă aproape
de noi/ maiestuos/ e cărăbușul auriu/ frunzele îl urcă spre ciocurile puilor de
vrabie/ nu rămâne decât o secundă să oprim căderea de ape/ dar n-o putem face
decât apucând lumea de toarte/ și răsturnându-o așa fierbinte/ în inima primului
om care vine să ceară milă/ ne vom iubi mai mult și mai plini de ciulini/ pe
drumul de întoarcere//

casa are ecouri speciale pentru străinii întinși pe trepte/ nu știi nicio direcție din care să nu vină un vierme de mătase/ ce te miri? suntem strecurați prin tifoane/ și ce rămâne în oale nu e al nostru/ ne fixăm punctul de fugă după reguli tocmită de străji/ dar păstrăm între sprinturi/ un alint pentru copilul în cârje//

piața e o farfurie rotundă/ pe care patinează soarele de amiază/ corpurile cresc în coaja unei vești fără sâmburi/ îți umpli vasele cu apă sărată/ și smotocești făpturi care te trag de limbă/ le șlefuești cu benzi de memorie/ și arunci viața în sus/ pentru că îți vine înapoi cu o forță/ care te afundă până la pruncie/ acolo unde nisipul spală aurul negru/ din bancurile de pești eşuate/ și vocea se întoarce încărcată de foșnete/ prevestitoare de lauri

la marginea ploii

de aici lumea apare în două dimensiuni,
mai încăpătoare în ramele morții
decât în spațiu-timpul strâns împrejurul trupului –
o făptură care în cădere
s-a prins de o creangă și se roagă,
știind că dacă ramura se rupe
va fi înghițită de abis.

oamenii pe care i-am smintit
sunt plini de mirare când află marginea ploii,
șchiopătând înaintea lui Dumnezeu
ca să fie strigați pe nume.
suntem gata de cină,
sub privirea canceroșilor care se-ntorc
din piețele pustii, fără reproș,
doar cu sclipirea de nădejde
în somnul transformat într-un fel de plutire.

pădurea umple fereastra cu grauri
și semne ce strâng pământul
într-un punct dureros.
dinspre el, ne iubim
dezbărați de teama pătimirilor
care ne-mpletesc cu noduri mici.

lapis lazuli

ești ancora mea în aerul tăios dinainte de cuvinte
sub mormântul ieșit la plimbare cu mine cu tot,
cu pământul dimprejurul meu, cu tine împrejur
neștiutoare de rănila despuiate de sânge, răscolite
de ochii tăi fluizi, nepricepuți de nimeni,
ce dau din coadă pe fundul mării, în fosforescența
capătului de mine de care trag toți, cu disperare,
ca de ei înșiși, ca de iubita prinsă cu toate mâinile ei
multe și drăgostoase de colțul de inimă întins peste lume.

gaura neagră din ochiul meu stâng, din jos de umăr,
te soarbe din măduve de *lapis lazuli*, din plasma
în care te scalzi, cu tot cu nerăbdarea gurii
după rădăcinile înfipite în muribunzii dați nouă în grijă,
cu tot cu lingoul de viață în care sunt topiți anii.

numele îți strălucește în undița nouă, aruncată
cu o mișcare firească în mijlocul vadului, în liniștea
în care cuvintele mușcă fără premeditare.

cât ai clipi

nu știi să muți din loc verdele acesta.
îmi place să te privesc de jos în sus,
și cerul să-și desfacă ghemul
rază cu rază peste tine.

însă știi să faci uitat înăuntru câte un lucru,
neobservat de nimeni, cât ai clipi,
numai să-l căutăm împreună
și să nu-l găsim, printre flori.

cuvintele tale sunt mai lungi decât o toartă de timp,
jocul e mai amețitor fără piese,
iar noaptea grăbită ne taie în felii visurile
și le așază pe vânătaile pământului.

poți să strângi anii într-un leagăn și să-l lași pe ape,
nu vom mai întoarce păstrăvii
treceți prin vârtoarea dintre trupuri,

dar verdele ni se ia pe suflet odată cu oamenii.

înăuntru-afară

când mă despart de tine, spațiul își pierde brusc punctele.

în trup ne apar găuri, pe care le lipim
după frontiere bătute împreună, în momentele
în care timpul e un vârf de ac
așezat perfect vertical pe o oglindă.

drumul cel mai scurt are nevoie de o lacună,
în care o rupere de simetrie
ne poate salva memoria întreagă.

când îți deduci mișcarea din suflet, mereu uiți
ceva important:
trupul nu e al tău.

cu o mișcare poți alungi universul,
doar să vrei să rămâi cu o singură față.

un oraş autentic

poliform

până acum credeam că spațiul e o întindere goală
în care lucrurile îmbătrânesc,
iar timpul e o înțepătură de ac ce trage cu sine
prin pielea lor tăbăcită un fir de sânge închegat.
ce rătăcire!
toate ipostazele prin care ai trecut par oprite în loc
de uimirea schimbării,
și totuși continuă în nemișcarea lor concentrată să vibreze
în tablouri neînramate.
durează un pic până te-nveți să intri în unul ca acesta.
e o haină la-nceput strâmtă,
pe care nu poți s-o îmbraci singur, din lipsa mobilității.
începi să faci exerciții de durere
și deruta e cu atât mai mare cu cât rămâi în urmă,
fără apă rece la îndemână să închizi porii.
nu ai multe de făcut,
deși e mai anevoie să stai în loc decât să te scurgi
în gura somonilor din deltă.
ei împing apa cu aripile în camera cu pereți scroșiți
și trec prin branhiile lor tot ce îți iese din mână.

poți să faci din diversele tale ipostaze
o scară a măgarului, sau să le pui una într-alta după mărimi,
dar cel mai ades le lași să-și repete rolul
cu dibăcia unui actor care aruncă peste ochii semideschiși
o plasă de pescuit.
mai ales oamenii de care te-ai izbit s-au spart
în ipostaze care îți populează lumea,
unele furioase, altele surâzătoare, toate purtând un semn discret
în locurile atinse de frig.
din gravitatea impactului a rămas un joc,
o exersare a ochiului înțesat de straturi cromatice suprapuse,
dar mai ales iubirea ta, de care te desparte un tunel
săpat cu propriul trup.
o vezi cum se descompune în ipostaze prime,
neseperate prin vreun interval,
în camera de zi și pe holuri, în bucătărie și dormitor,
în parc și pe plajă sau în orice ungher în care v-ați oprit
așteptând un semn al îndumnezeirii.
de aceea, oricât de mult pământ ați pune între voi
rămâne un loc neumplut de mărimea unui copil,
și stați îndelung sub jetul fierbinte
care înmoaie articulațiile.

plimbare

florile de cicoare
nu mai știu despre tine nimic,
scriu pe o foaie totul, pentru că am uitat
să-ți vorbesc.

cineva a căzut în mijlocul străzii
și n-am putut să-l ridic. corpul lui
era îngrozitor de greu, aș fi zis
că-i o movilă crescută acolo, sau poate chiar
umărul nu mai simte căldura.

e ca atunci când te hotărăști să arunci lucruri
și-ți dai seama că trebuie să-ncepi
cu un suvenir.

ochii lui mă priveau cu încredere,
și nu puteam face nimic, pentru că albastrul
are un om în minus și te face să tremuri
în dreptul pubelelor colorate.

la marginea parcului, cerul se dă pe role
și muzica e plimbată de colo colo
în cărucioare pentru copii.

transplant

*măreția omului este atât de vizibilă,
încât ea rezultă din însăși mizeria lui*

(B. Pascal, Pensées, II, 8)

oriîncotro mă îndrept,
pe bulevardul încins în care oamenii trec unul pe lângă altul
fără să se cunoască,
singura formă de atracție
rămâne o înclinare insesizabilă a capului.

mă gândesc cum fiecare dintre aceștia
ar putea să se ciocnească întâmplător de mine
și să mă cheme pe nume
în felul unui Dumnezeu ce-și descoperă chipul.

le sunt tot mai îndatorat
cu fiecare zbatere care îmi vorbește de tine,
cum amintește copilul de mamă.

am învățat să pierd și jocul e atât de frumos,
încât numai un sacrificiu îl face să nu se termine,
în intersecțiile în care așteptarea nu are preț
și hainele de piele alunecă de pe oase.

dar nu mă îndrept nicăieri,
pentru că Dumnezeu creează un spațiu inseparabil
din punctele de întoarcere.

în general, îndrăgostiții prelungesc,
prin diverse tertipuri, petrecerea împreună,
pentru că nu vor să se elibereze
și văzul e un transplant de lumină
ce salvează corpul de culorile murdare
din paletele părăsite ale măștrilor.

un oraș autentic

durerea e o vietate leneșă care ne așteaptă la colțul parcului.

știu numai că ești legată la ochi de o apă
în care se termină aleile neobișnuite cu moartea.

oamenii te uită când le vorbești de aproape,
agață de tine imagini ca de un perete proaspăt văruiț
și prind într-o plasă de fluturi trecutul muribund.

ești foarte aproape, dar nu ating decât o parte
răpită de gravitația unei vederi care îmblânzește căderile.

pot să-nfășor apariția ta, însă ea este o imponderabilă
printre blocurile-chilii în care se duc lupte multicolore
cu marginile lumii, în orașul în care pășești cu încredere
spre chipul ce sparge zid după zid
și lovește cu veșnicia trupul sleit de strânsoarea absenței.

suflarea e un dar ce nu poate fi întors
decât cu o dragoste pentru fiecare făptură, care te caută ea
când știe că inima e tăiată în patru.

adio

în mulțimea strânsă în piață
nimeni nu pricepe ce se-ntâmplă,
pe zăpușeala asta, când foșnetul pomilor
încetează, pentru că vântul
tremură-n iarbă ca o aripă tăiată,
el, care știa întotdeauna să miște
frunzele, încât să spună ceva.

te regăsești cu tot felul de oameni
care-și amintesc fiecare un alt sfârșit
al visului care i-a adus împreună,
fețele iradiază o spaimă de refluxul
din trena dorinței aceleia vechi, sub norii
ce se-mprăștie ca acum șaptesprezece veri.

de ce s-au strâns toți aici, în locul în care
a crescut un gard viu și copilul a spus adio?

glasul tău e inundat de o limbă
pe care o știau rododendronii înfloriți,
când ne făceau să aruncăm cursurile în iarbă
cu presimțirea unei plecări subite.

pe esplanadă

setterul englez îți apare în cale
când nu te aștepți, e bucuros
să-mpartă libertatea cu tine. se întinde
să-i scoți căpușele umflate și, brusc,
coada lui înțeapă aerul în parcul cu vrăbii.

o pisică tremură în vârful copacului
ca un fruct exotic în briza marină.

Dumnezeu pune pe limba ta o flacără mică
atunci când întinzi mâna după un lucru
și dispari pe esplanadă, fără să spui nimănui,
pentru că firele de nisip lipite de corp
nu se mai satură de cuvintele ce ies
din inerție și te trag la marginea apei.

Tom te părăsește fără să simți,
la fel cum a apărut lângă tine.

corp fragil

la ce te gândeai în viscolul acela cumplit
în care te-ai pierdut, la câțiva zeci de metri de Omul?
sau pe Valea Albă, în crevasa în care căzusei,
când o voce ți-a spus: ridică-te! și, plin de sânge,
ai ieșit din burta ghețarului tocmai când treceau,
prin pustietatea înserării, doi alpiniști?
ori când i-ai spus liniștit prietenului tău:
eu mă duc! l-am văzut pe Dumnezeu...
și după câteva minute de marș în tăcere
ai fost prins de-o avalanșă? după ore de mers,
muntele îți ia greutatea și nu-ți mai aparții.

orașul cu străzile lui murdare, cu ghilotina
indiferenței față de orice geamăt nocturn,
se umple de căldura ce te părăsește,
pentru că fisura din tine e o rugăciune
ce te leagă de un suflet înzăpezit,
împachetat în aerul pe care o lumină insesizabilă
scrie: atenție, corp fragil! pe ea cobori în rapel
când cerul îți intră în ochi, și-nțelegi,
după ce-ai ajuns pe creste, că tot acest sacrificiu
a meritat ca să simți cât de frumos este să descinzi,
pentru că din depărtare cineva îți face cu mâna.

o istorie a muțeniei

strângi fotografiile vechi
și încheși în limba ta o istorie a muțeniei.
între două ninsori spălăm cu zăpadă
ceea ce e călcat în picioare.

sufletul trece printr-un om
așezat peste inima ta –
este cel mai bun filtru
pentru o insuficiență compensată.

ții rugăciunea
și iei autobuzul până la capăt.
în mirosul de brad te întrebi cât trebuie
să crești ca să fii ales pentru o tăiere perfectă.

o fată invalidă te învață efecte speciale:
poți să dispari din prim plan fără pierderi,
la întoarcere dai peste cineva
care te iubește.

camera aduce cu un serafim
ce sporește viteza corpului atins în treacăt.

suntem loviți și ne lăsăm ajutați.

familiar

stăm la masă și orașul se învârte cu noi
în timp ce poveștile se ciocnesc și nu mai vedem
decât un praf luminos.

ne place să tragem de timp pe înserate
și ne lăsăm în celălalt viața ca într-un loc sigur,
la care ne întoarcem
când gloria schimonosește
felul de-a ține propriul corp în echilibru.

în fond,
nu ne temem de ridicol.

doar ieșirea din el costă un vârful de singurătate
și plimbările creează loc
pentru o naștere fără tăieturi.

fără excepție, la despărțire suntem gata
să luăm la schimb
o suferință oarecare.

străzi înfundate

uneori nu vezi decât ce-î înaintea ta,
dar nu ți-e de-ajuns
și cumperi pe datorie
un ochi în care să pui vârful compasului.
avem chipurile lipite
într-un loc unde nu ajungem cu mâna.

de aceea, vorbim despre transfuzii
și trecutul se lasă înfrânt.

suntem familiari,
pentru că pornim de la aceeași pată de culoare,
iar șansele se înmulțesc
cu fiecare cuvânt prins de viu.

pe străzi înfundate exersăm oprirea
înaintea a ceea ce nu se vede în noi.

numele intră sub piele și face pui,
nu iese decât odată cu sufletul
și se pronunță fără voie,
pentru că, acustica lui fiind perfectă,
extremitățile nu încap
în nicio învelitoare.

dimineața, ferestrele

dimineața,
ferestrele sunt cabrate pe ochii tăi,
dornici de o mănușă
care să scoată din sobă
hărțile teritoriilor cucerite.

e mai simplu să pornești o expediție
decât să alungi vise.
ele te mișcă în cerc
și te scutură de cuvinte,
însă tu îți acoperi umerii
și cu grație deturnez lucrurile
spre o grădină în care timpul
nu are tăieturi.

lumea aceasta e a ta
și te vrea elice,
trupul nu-i al tău
și înghiți lumină
cu primul salt în gol.

te oprești în aer
și guști din miezul copacilor
cât e nevoie
pentru a rezista accidentelor.
Dumnezeu te scoate din ele
cu o durere care dizolvă deznădejdea.

rugăciunea e cuțitul ce ne păstrează forma,
când ieșim afară
prin orașul pierdut în ceață.

poem pe trepte

am atins întrebarea
și lumina s-a vărsat pe trepte.
ca un diluviu, prezența ta a umplut spațiul,
sau poate locul fiecăruia e ființa sa în expansiune,
gata să scalde în abur
disprețul tatuat pe cornee,
până ce îngerul va scalpa deznădejdea.

tălpile păstrează căldura pe covor
lângă peretele scorjit.
neputința apare cu ușurința unei dansatoare
ce îmi face trupul rotund,
lăsându-se învârtită în trei timpi.
ne tăiem unghiile, le strângem împreună și privim:
sub jetul de apă.
nicio moarte nu-i mai durabilă decât penumbra din falduri
după oprirea în loc.

abisul durează cât dăm foaia
când presimțim capătul deja încarnat.
cine ești? chiar așa,
numele tău mi-a prelins licoarea pentru orbi.
ne înclinăm în fața lucrurilor
în care au rămas mâinile celor prinși de întuneric.

lipesc o bucată de atri
pe visul aruncat în sus la prima cădere.

fantasia

suntem aproape, însă nu ne vedem prin cortina de muzică.
chipul tău arde încet, aruncat într-o inimă.

la teatru tocmai se juca viața noastră. am intrat pe la jumătate,
fără să mai plătim biletul, pentru că nu aveam la noi
decât o moarte de la vechituri.
actorii își dădeau viața pe scenă
pentru dragostea care începea să doară.

luminile nu-și făceau efectul anestezic.

am plâns împreună. unele amănunte ne scăpaseră
și tocmai acelea ne urmăreau în întuneric.
neobservați de nimeni, despărțiți printr-o pieleță de suflet,
nu știam ce se-ntâmplă cu noi. povestea accelera
și ne-o putea lua înainte, incontolabil.

acum ieșim din noi înșine, pentru că Dumnezeu ne ia deznădejdea
cu raiul pe care ni l-a păstrat atâta vreme cald în cenușă.

fotoni

când vorbim, se întâmplă să amuțesc
înundat de o prezență densă.

învăț să respir.

e senzația pe care o au siamezii,
când își împrumută inima unul altuia,
și norii îmbătați de fotoni.

intri în mine cu tot trecutul, cu rădăcinile viguroase
din care sug cei ce trăiesc încă o dată
prin tine.

în plină zi, nu se mai vede nimic.
numai sufletul,
de nu-ți vine să crezi.

doare.

trecem unul prin altul,
declanșând reacții în lanț.

cineva te iubește

e simplu. cineva te iubește,
însă lași o pată de moarte în corp
și n-o oprești să se întindă.
ea colorează pereții și mulțimea
în care te pierzi pe străzile molfăite
de un soare visător.

ce-o să se întâmple cu oamenii
încrucișați cu suferința ta?
te izbește o frumusețe
de care ei înșiși se tem,
pentru că nu-i pot controla
intrările și ieșirile.

cineva te iubește cu o disperare
care te-aruncă în Dumnezeu.

fără martori

arbuștii umezi au înflorit
peste paloarea străzii dezgolate de oameni.

cămășile ard fără flacără, când ne plimbăm
între visul ce-nvăluie gardul căzut
și paharul acesta, din care vom bea fără martori.

un mut care vede totul ne urmează supus,
în țărână se-arată chipul lovit cu pietre,
ne dă încredere să clădim
pe uimirea rămasă după o respirație completă.

neputința și noroiul din unghii predau trupul
în cleștele frumuseții născute din două mărturii,
spălate de pulberea rămasă pe cuvinte.

în mijlocul casei sunt sfinți
care judecă perdelele trase și aurul fals,
din care mușcăm pe apucate, cu frică de moarte.

alzheimer

și noaptea aceea, noaptea când toate se-ndepărtau
încet, în care ne credeam loviți de alzheimer
și scânceam de groaza că nimeni nu ne va recunoaște,
nimeni din cei care ne îndatorează cu un sărut.

ne uităm la reflexele lunii pe epavă
și-ngropăm în nisip
ziua care tocmai ne-a aruncat afară din casă
ca pe-un împărat cu haine de împrumut.

urcăm pe un dâmb, ne-ascundem cât putem de bine
între biciuștile verzi,
doar pielea scapără-n întuneric, devine un ochi larg deschis
prin care intră și iese dorința acelorași lucruri,
la care nu renunțăm decât de dragul
unei suferințe mai mari.

între un pescăruș plutitor și o scrisoare agățată de vânt
închidem și deschidem ochii, să limpezim imaginea mișcată
a mulajelor de trupuri din cearșeafurile părăsite.

în orașul acela am stat amândoi multe zile,
dar noaptea, noaptea aceea,
noaptea era una singură.

sfârșeala plăcută a unui pelerin

lucrurile pe care le pui bine
și nu le mai găsești
îți rămân multă vreme în minte,
plutesc la înălțimea sternului tău,
se mulțumesc cu răcoarea
în care moartea aceasta lentă,
încleștată în beregata mării,
te-a părăsit căinându-se.
vântul de miazăzi are foi volante
și ia putere din plonjonul de zi cu zi
în terasele cu migdali.
femeia care a născut cu ochii deschiși
alăptează: un timp nemișcată,
începe să audă scâncete,
împinge capul în pernă,
nevrând să cadă în sus, fără să știe
că prin spărtura corpului ei
s-a furișat luxurianța unui melos
decojit de spaima sângelui.

Dumnezeu se lasă iubit în bolul perforat de cuvinte,
mai grăbite decât întunericul să guste
sfârșeala plăcută a unui pelerin
abia întors, uitat de ai săi.

arta de a dispărea în mijlocul camerei

începutul unei zile de vară. cum pleci de acasă,
sentimentul că ai uitat ceva important
e tot mai intens. te-ntorci din drum și stai
în mijlocul camerei încercând să-ți aduci aminte
ce anume-ți lipsește. un lucru, împrumutat
de cineva cu care ți-ai dat întâlnire,
sau pe care l-ai promis respectivului. ori pur și simplu
ceva pe care e bine să-l ai la tine, de dat.
nu ai timp mult. treci cu privirea de la un colț la altul
al încăperii. totul pare în ordine. ai putea să crezi
că nu-ți lipsește nimic, dacă felul în care lumina lovește
covorul cu lișițe nu ar semăna cu un avertisment,
încă blând. sau poate îngrijorarea e numai un pretext
pentru a ascunde lipsa unei ființe care și-a retras,
brusc, sprijinul. absența cuiva care te așteaptă
în timp ce îl cauți în cu totul alt loc,
pentru a câștiga timp. un presentiment al dispariției
bruște te face atent la discul solar, în rostogolire lentă
pe corpul tău înclinat. nu ai întâlnire cu nimeni,
nu te așteaptă nimeni, știi doar că trebuie să pleci,
pentru că e urgentă nevoie de grația unei alegeri.

în fond, nu alegi nimic. doar lași lumina să cadă
peste lucrul decis să ocupe mijlocul camerei, înainte
de a-și retrage sprijinul. de el te desparți cel mai greu.
întârzii în certitudinea că vei ajunge la timp,
că nu mai trebuie să pleci. ființa care te iubește
apare când nu te aștepti și suflul ei oblic
te face să te clatini. la fel de ușor dispare,
și acesta poate fi un semn de bunăvoință:
apelul care te scoate în stradă, grația unei alegeri
pe care nu o faci tu, deși te eliberează.

întâlnirea

tablou viu

între cauză și efect e loc de o plimbare cu barca.

dacă nu ar exista frecare, am putea iubi
pe primul om întâlnit
cu familiaritatea cu care alunecăm
spre paradis.

e un lucru atât de simplu,
încât orice aproximare netrivială apare complexă,
și chiar după rafinări rămâne coaja ce se rupe
la o simplă folosire a uneltelor.

ai un loc pregătit, în care apa se ridică.
podul este preludiul
limitei, în care oprirea devine o formă de locuire
a mișcării ce ne ține teferi.

așa înțeleg pentru ce oamenii
nu mor la primele vorbe scăpate din gură,
și păstrează hârtiile mult timp după ce au înțeles
că scrisul se face vizibil numai în foc.

sprijinim cu tălpile rădăcinile ieșite din pământ
și durerea reține la întretăierea dintre lumi
salutul unui călător dornic să ajungă
în punctul de întoarcere.

pielea tăiată mai sus de claviculă
îi ajută pe cei înecați în propria voință
să poată respira

din pânza unui tablou viu.

încă o noapte

ai încă o noapte în jurul trupului. gleznele înfășate în brusturi
ascultă de un scâncet, care contractă spațiul în punctul fix
al mișcării ce înfășoară siluetele străzii.

gestul e singura contragreutate a luminii
care te părăsește, fără să se lase uitată.

nu posezi frumusețea, nici chiar când lași spre ea
refluxul unei morți limpezi.

idolii se fărâmă între două glasuri care se recunosc
dincolo de lucrurile familiare. înveți să primești fără să ceri,
luând cu tine părticele neputrezite din trecut
și cutremurul primului gând la trezire. uneori nu vorbești
de teamă să nu încremenești odată cu sunetul în proiect.

renunți la o buclă de fum și linia de sosire îți taie călcâiul
în jumătăți inegale. lumea se rotește în jurul tău
până ce simți febra dinaintea întâlnirii. chipul
își pierde o dimensiune în cel iubit, cum ar înclina o balanță.

eclipsa

se întâmplă să taci pentru că trupul e avid de lumină
și nu știi cât va rezista cu hrană de lapte.
e o așteptare cu două fețe sub un condei asmuțit
de o ființă întoarsă pe dos,
polizată de sabia rotitoare a heruvimului
care taie la inimă întunericul cu ochi luminoși.

prietenii zic: ce este eclipsa aceasta?
și cum de ne aduce aminte de marea în care înotam fericiți,
mângâiați de glasul ce ne spală de sânge
și ne ferește de pierderea contururilor
adâncite în îndrăgostiți și în oamenii singuri?

e minunat să călătorești în natură, crestele și valurile
te înfiorează, dar când străbați un om
relieful ia formele cele mai surprinzătoare
și se transformă cât ai clipi sub apăsarea cuvintelor
ce sunt o formă de locuire a granițelor care te propulsează.

Dumnezeu ne provoacă la luptă contra curentului.
corpul e lama ieșită din suflet când e încolțit de mașini.
niciuna nu-i poate sta împotrivă,
pentru că prefacerea mâncării dă cuvintelor
puterea de a muta din loc.

patria se împarte în bucăți de privire.
cu fiecare lingou vândut strângem un om aproape,
seara ne-ajunge din urmă și ne alungă-ntre animale speriate.
iubirea e dureroasă, pentru că pietrișul vorbește apăsător
despre scurgerea sângelui
și ne împinge spre o schimbare vânată cu pasiune.
suflarea ține încheieturile spre a rămâne întregi,
când gândurile zvâcnesc în patru direcții.

din războiul acesta nu vom ieși cu trofee,
ci cu știința plutirii.

e frumoasă tare

lași să se-ntâmples în fiecare zi ceea ce știi
că lent te devastează, ca și cum primul lucru
pe care-l faci dimineața e să apeși pe un buton
pe care scrie autodistrugere. restul zilei
n-ar fi decât o vizionare a unei numărători inverse:
10, 9, 8... 3, 2, 1, bang! și totul se sfârșește
cu căderea în somn – semn că dorința ta pulsează
ca o inimă scoasă de vie. auzi că a murit o femeie
și o iei așa pe stradă, tot înainte și la dreapta,
a patra la stânga, după magazinul cu vitrinele sparte,
al doilea gang. soarele clocește o cârpă neagră
pe ușa de la intrare, intri prin holul galben
și gata. e frumoasă tare și așa adormită,
cu toată lumea din jur gata să ierte, să uite,
te odihnești lângă obrazul ei palid.

e acolo un tânăr cu trecutul șters de un geamăt.
nu spune nimic, stă cu fața spre geam nemișcat,
visează o mânecă fierbinte și ceai de pădărie.
pe balcon o rochie roșie se zbate, își trece
peste ea privirea și maxilarele se descleștează.
unde ne ducem? împingi perna, să cadă jocul candeliei
peste o carte cu poze decupate și pagini lipsă.

ultima bucată de soare

ai suficientă putere să alegi un copac putrezit,
și încă visând torni pe pământ
muzica închisă într-o sticlă din timpuri străvechi;
toată această fugă se-ntețește când apari lângă mine,
și-ntoarce pe dos mașinăria atârnată de ultima bucată de soare.

sub pălăria cu boruri largi e răcoare,
însă muțenia ta e o pânză furată de vânt!

în zadar alergi după ea prin briza unei mări încordate,
știi că oboseala, plăcută de altfel, te-nvinge
și te căiești în timp ce ești vorbită de bine.
îți spun: te iubesc! și se face-ntuneric.

atunci începe risipa –
așa am ajuns primul pe lista de dispăruți.

nimicurile din reclame se-nghesuie pe tarabe,
de sub care un copil strânge resturile.
vom pleca și de-aici și vom lua cu noi mostre
din disprețul celor pe care-i strângem la piept:
el e laptele celor cu umărul dezgolit
și mierea celor ce simt
că moartea lor transmite cuiva putere de viață.

cu o floare atârnată de gură

singurul mort ce-ți scapă din mâini
se freacă la ochi, alintat de temperatură.
mă arunc în sulite
frontal, fără contorsiunile spaimei,
un sol în ascuțișul ochilor tăi
care intră până la pruncie.
tot ce străpung își vine în simțiri,
înfășurat în porumb,
fluturând ca un steag al morții
învinse fără luptă,
cu o floare atârnată de gură.
Domnul e în urmă
și înainte e slava Lui,
lemnul e încă verde-mlădios
și apa sărată reține imagini.

cât ești de prinsă în jocul acesta

cât ești de prinsă în jocul acesta, din care nimeni
nu scapă fără un prieten rănit!

până la da și nu, limba sprijină dinții.
ai doi ochi,
să judeci cu unul
și cu altul să ierți,
când nu eliberezi lucrurile
și depinzi de moarte într-un fel
care-ți dă timp de iubit.

o suflecare de mâneci
e deajuns să micșoreze decalajul între corpul
care nu-ți aparține
și somnul ce întinde pe iarbă
soarele lipsit de putere.

te lovești de un om
și simți cum iese o putere din chipul lui.
acum e a ta și o suferi
cu acea stare de bine a unui cer sculat
din viile neculese.

fericirea și un dinte de lapte

tristețea ta e un dinte de lapte crescut
în gingia unei guri de pământ.

peștele sare și se oprește,
tihnît, în aer, când țipi de fericire
că te atingi de fața care te privește
de pe când îți sugeai degetele.

și acum, e greu să suportî
asprimea acestui chip ce-ți strunjește palma.

dar palma ta, deși tot mai mică,
acoperă o arie tot mai mare de piele înroșită,
recunoscătoare. partea ce ni se cuvine
se desface din viitorul agățat de noi
cu disperarea unui făt uitat.

toată liniștea stă înaintea ta – un perete moale,
de carne. tristețea ți se clatină
în ochiul amuțit și Dumnezeu abia
atât așteaptă: suflă în tine ca-n fluier.

ploaia în rafale

prima reacție este să-ți uiți suferința
când țipătul mierlei întâlnește,
el, primul, grația unei prevestiri.

iute dispar din preajmă oamenii.
dacă ai putea filma acest exod aureolat
de soarele roșu, i-ai vedea mângâiați de o grijă
pe care au părăsit-o în grabă.
nu de bunăvoie, ci dintr-un imbold
care îi ia pe sus. ploaia în rafale
și tu, neezitând să traversezi pârâul umflat,
iată ce mă oprește în loc.

departe, un muribund așteaptă:
asta te face de o mie de ori mai frumoasă.
o frumusețe sticlește pe buzele lui,
tremură o vreme în aer, apoi se stinge,
cu un dram de curaj. fermitatea ta
îi întrerupe leșinul, ori de câte ori
moartea crapă ușa, nu pentru a intra,
ci să se asigure că toate sunt la locul lor.

ricoșeuri

ne lovim unul de altul ca din întâmplare,
pe străzi încetinite de oameni cu handicapuri.

sub o apăsare constantă,
trecem prin piețele colorate cu nuanțe de roșu aprins
și zicem: durerea din pânțele are trebuință de var,
hai să ne luăm un elan cât mai mare
pentru cârja întinsă a neputință!

sărutarea nu poate fi descuiată
fără a expune un loc fragil,
moartea e o mină ce nu se dezamorsează.
o acoperi bine cu trupul și aștepți explozia,
cu împăcarea îndrăgostiților care nu au nimic de risipit,
pentru că dau cuvintelor carne
și filamentul ei se mistuie în tăcere.

aceștia au presimțirea stării de a te lăsa mișcat,
dar se trag înapoi sau o pierd prea ușor
din obișnuința sfărâmării de limite.

escalada

viteza schimbărilor de stare măsoară copacii plutitori.
îmi umplu gura cu flori și intru în curtea școlii,
lovind aerul din jur, fără să văd nimic.

nu pot să trag linie cu creta între strigătele de încurajare,
dar mă întreb ce caut aici, cu cine lupt,
și sângele de pe buze se prelinge în plafonul de nori.

obrazul tău îmi lasă pe umăr
un șir de strămoși spălați de potop,
pietrele din mijlocul lacului pregătesc
plonjările în ferestre.

cântecul fermentat se varsă în căni de lemn
pentru soldații loviți de tăcerea ieșirii din luptă.

cărarea încolăcește refugiul și adoarme în iarbă.

dincolo de orice legătură naturală
nu îți imaginezi nimic,
lași din mâini lucrurile purtate o viață
să te asiguri că exiști.

și ce să îți mai spun, când toate au fost spuse,
da, toate au fost spuse.
de ce plângi?
n-am spus nimic.

pe culme ne oprim
când nu mai e niciun vârf neescaladat.
rămâne să fii cucerit

tu,
eu,
un trup-lumină pe acoperișul lumii.

dragostea uită izbânzile.

cel mai înalt
e locul descinderii lui Dumnezeu.

prezență în absență

ia o nuia înflorită și mergi după norul acela.

atâția ani n-ai știut pe unde s-o apuci
ca să-ți găsești tatăl. lumea te arăta cu degetul
pentru că ai un os ieșit din piept și știi
cât de repede trece timpul când cauți în jur
imagini care să-ți vorbească despre o ființă
pe care n-ai văzut-o demult. toate îți spun ceva,
rețin o prezență care te face să continui.

dar acum poți pleca, pentru că o flacără mică
te-așteaptă să te așezi sub ea. atunci vei putea
spune ce ai pe suflet, și se va lăsa noaptea.

cinci minute

când ne găsim, lumea intră ca turnată în cinci minute ce nu se fracționează.
nu suntem în spațiu, ci spațiul este înăuntru cu toate făpturile bătând
în pereții moi, țesuți cu firul de sânge care ne leagă,
din pânțele nopților deschise de o iubire tăioasă.

cinci minute sunt de-ajuns, tocmai fiindcă veștile uluitoare
devin neînsemnate față de prezența care umple
crăpăturile de la cutremur și frescele mitraliate,
tranșeele în care răsuflă soldații lipiți de poze
și locurile unde visează cei prinși sub cadavre de beton.

e vremea de pocăință pentru pruncul îmbălsămat
și tăietura ce nu se umple decât cu trupul întreg,
cu carnea în care patimile se întorc împotriva demonilor
și cicatricile resorbite în sufletul presat sub bandaje.

nu descompunem chipul în culori, nici glasul în sunete,
nu despărțim în mădulare ceea ce este injectat de lumină,
pentru că ea mută în vene subteranele și mormintele
din care evadăm, în cele cinci minute de liniște când ne găsim,
fără de apărare, înaintea lui Dumnezeu.

muzica morții

nu mi-e de ură, dragostea mea, nu mi-e de pielița
în care s-a născut bunicul – furată de moașă –
de paiele putrede și hohotul ochilor stinși.

când pierzi oameni, se cascadează un gol și stai așa, înlemnit,
cu o hârtie în mâini, să ți se șteargă păcatele.

uneori plouă atât de tare încât începi să tușești
și expectorezi o lumină roșie, care-i atrage pe prieteni
în jurul tău. e o glumă bună, spun ei, scuipând în batiste,
și te bat pe umeri, povestind despre pulverizarea hârtiei
de scris. nu te înțeleg, dar îți sapă o groapă frumoasă
sperând să te scoată peste ani, mult mai viu. nu te încrede
în cei ce se suie pe umerii tăi, să vadă mai departe.

ei flutură de acolo semne rușinoase și se strâmbă
la femeile roase de singurătate. nu mi-e de uitare,
cât de nopțile în care îl cauți pe Dumnezeu și dai
peste o siluetă tristă care te-ntreabă, simplu,
cum ți-ar cere o favoare, dacă nu vrei o fată?

disperarea lumii e deodată a ta, și muzica morții
răsună în trupul ei, ca un copil închis înăuntru.

singularitate

tu știi că m-am rupt în două, doar ca să prind la mijloc
glasul tău, pe care îl iau cu mine peste tot,
până când nu mai pot înainta. și îmi aduc aminte
că iubirea nu lasă urme, nu distinge,
în spațiul dintre viață și moarte,
decât o fibrilație a memoriei aruncate peste străini
din capul pieptului.

de fiecare dată când vârfurile copacilor se șterg de nori
refuz să cred că ești la o distanță mai mare decât zece
la puterea minus treizeci și trei.
când te-am întâlnit, am știut că drumul meu
pe linia cea mai scurtă către mine însumi
nu mai poate fi prelungit.

inima ta e o singularitate neeliminabilă,
în care Dumnezeu m-așteaptă după fiecare sfârșiere
de pietre și îmi curbează privirea cu o veste
nemaipomenită: „omul e nimic,

dar din nimic a creat Dumnezeu lumea”¹.

¹ după un cuvânt al Părintelui Ghelasie Gheorghe de la Frăsinei (n. a.).

un punct dureros

străinul

vine o vreme când nimic nu mai e nou și te întrebi de ce,
chiar așa, de ce lucrurile capătă o nuanță gălbuie?

dorința ta e sculptată în toate formele și totuși
după mângâieri îndelungi ațipești în salina veche
lângă chipuri care vor să-ți spună ceva. toată ființa ta
caută răcoarea. iubești tot mai ușor, la prima vedere,
ba chiar în avans, obosești să muți obiecte dintr-un loc în altul.
nu ai mai nimic de spus, pentru că nu mai poți ascunde
fumul unui incendiu care grăbește pasul trecătorilor.

de unde vine și unde se duce, nimeni nu știe. din când în când
dai peste un loc ars, fără pic de verdeață, și te întinzi
pe pământul care îți intră sub piele și rămâne o imensă cocoasă.

încă și iubirea te întoarce împotriva ta
și te îngroapă de viu într-un suflet!

nu încetezi să respiri, să mănânci și să cânti
cu cei pe care i-ai smintit: sunt mereu întorși cu fața spre tine
și tu, un străin, îți scuturi de praf hainele.

ciulini

luntrea e un consemn pentru a renunța dintr-odată
la tremurul schimbătorilor de bani. traversezi o zi fără luciu
și degetul mușcat al epilepticului îți arată cât ești de părăsit.
nu ai decât să sângerezi cu lacrimi când iubești:
înoți în mijlocul unei mări care trece prin tine toți peștii
cu grija pescarului față de mreje. pe plajă copiii te uită afară din joc
pentru că nu poți ridica glasul. și strigă acum din toți bojocii,
iar tu te umpli de ciulini încercând să-i ajungi. nu ai de ce
să te temi: Dumnezeu e aici și umple moartea de strălucire.

numai ce-ți aduci aminte, pe rând, de cei care ți-au ucis
indiferența, și stai ore întregi, încălzindu-le numele.

e frig și noaptea nu-ți cere restul de sânge. ogarii mai păstrează,
o clipă, prada în răsuflare, înainte de a se șterge imaginea
stăpânului și a rămâne agățați cu dinții de țintă. toți acești oameni
care te-au atins odată revin. fiecare îți vrea dragostea neîmpărțită
și poți să lași aceasta să se-ntâmple. te țin în bătaia vântului
și nu vor să li se vadă urmele pe nisip.

călăuzele sunt mai puține acum decât căderile de teren,
argila nu recunoaște carnea, nici tasarea vertebrelor.

să treci ca un străin pe lângă cineva pe care-l iubești,
să iubești pe fiecare om pe lângă care treci ca un străin –
e o durere care nu se învață. lumina doar o împrăștie în vintre
ca pe o balebă hrănitoare.

îngerul lovește

seara ne prinde în jocul ei departe de casă,
printre lucruri încremenite, când gropița din carne
se umple cu forța unei altfel de morți.

îngerul ne lovește cât să dăm drumul cuvintelor
ce închid o parte din noi în norii de praf.

de aceea, atingerea e o uitare a voii,
iar cei ce se-ntorc obosiți de la lucru
sint dâra de dragoste ce-i ține legați întreolaltă.

trecutul tău cu ciucuri de fier îmi cere acum
să-l las să-mi treacă prin sânge ca un cer terasat
printre ape. doare puțin, dar așa ieșim din veșminte,
și miza plutirii întrece enigma unei boli fără aleși.

tremurul se transmite celui ce rămâne treaz
și celui culcat direct pe pământ,
semn că rugăciunea e ascultată și spațiul
ia forma trupului din penumbră.

după ce ai iubit o dată

*„Nimeni nu întreba CINE urma să vină, nici măcar când.
Nimeni nu pune niciun fel de întrebare,
ca și cum toate vorbele alea bolborosite ar fi fost pe deplin înțelese”*

Alexandru Ivasiuc, „Interval”

pe aici oamenii cad din picioare:
când ajung la pământ, par de plumb,
nu se mișcă din loc,
numai părul le tremură, înțepând aerul rece.
iar ochii, desigur, se mișcă în toate direcțiile și salvează
coppii ale lucrurilor ce se destramă.
cât poți lua cu tine e de ajuns,
fiindcă nu ceea ce iei, ci felul în care o faci
te alege dintre zeci de căzuți.

sunt femei ce-ți plimbă pe față
umbra unei ființe care te recunoaște:
îți auzi numele și corpul tău se retrage ca după o luptă,
înapoia paravanului de lumină închegată.
după ce ai iubit o dată,
nu mai rămâne decât să lași dragostea aceasta
să se transforme în altceva,
de care te-ai apropiat cu o teamă ce nu te respinge,
pentru că Dumnezeu îți taie calea
și ochiul tău de sticlă
se umple de cuvintele Lui.

ziua începe pe eşafod

*„dacă ne gândim la viața umană, ceea ce apare trist
este faptul că mulți oameni își trăiesc viața
într-un liniștitor dezastru. ei se autodevoră”*

Sören Kierkegaard, *Scrisoare către un Prieten*

în zori, primul lucru pe care-l faci
este să-ți ascunzi fața – așa te poți răni
fără milă, când derulezi filmul morții tale închipuite.
te-ncântă să lupți cu o imagine, dar pentru asta
alegera devine mimată, un salt mereu amânat.

de aceea mâna mea nu poate să scrie
povestea despre definitivul unei apăsări pe buton,
suita de acte ratate și tot acest dispreț
ce-mpinge spre dezgolirea până la os,
monezile aruncate în râu
și graba de-a face lucrul pe care nu-l vrei
în dosul unei perdele, ca să se spele rușinea
de a cădea în același loc din curtea școlii, în vis.
descurajarea și ura sunt două talgere
care se izbesc până ce cuvintele ajung
un zgomot de fond și ziua începe pe eşafod.
căci dezvățată de căință, dragostea ta are ceva
dintr-un spectru care te chinuie, când cineva
are nevoie de tine și nu te încumeți să treci
peste marginea cu dinți de fierăstrău a gândului tău.

elegia lucrurilor mărunte

fiecare lucru are un loc vulnerabil
cu oase și carne și sânge,
o gură de hrănit
și o senzație de rămânere în urmă
când i se duce luciul.

dar orașul meu a crescut prea repede,
s-a ridicat pe arcuri
și a strănutat în curtea cu fiare vechi,
o dată, de două ori, peste duzii decapitați.

pe gâturile lor netede
crescuseră copii cu praștii

eu așteptam un semn de la tine
să mă vindec.

nu pomeni păcatele mele,
crucea se-ascunde în ochiul meu stâng,
în caduceul îngerului din casa cu lucruri mărunte.

cum stau așa aruncate prin colțuri
amintesc de un corp pe care-l țin în viață
prin felul de a-și schimba cutele.

armata invincibilă

cum stau așa fără tine, sunt o armată invincibilă
ruptă în două.

cei din avangardă nu se mai pot întoarce,
dar li se deschid înainte ținuturi nemaivăzute.
ariergarda nu mai poate înainta,
dar se poate întoarce acasă, și asta o face să-nceapă ziua
cu un cântec de dragoste.

cu toate acestea, armata rămâne pe loc,
pentru că știe să se replieze în jurul tăieturilor grave,
în așteptarea veștilor de departe.

între jumătatea dinainte și cea dindărăt
circulă avioane de hârtie, umbrele de soare
și lucruri expediate pe propriul risc:
*„alimente alterabile, albine vii, păsări mici cântătoare,
pui de o zi și porumbei, aparate de precizie,
aparate de radio și televizor, lămpi, becuri de iluminat,
damigene goale cu înveliș de răchită sau material plastic,
vase cu conținut lichid”*¹.

¹ conform prescripțiilor poștale (n.a.).

fără tine, sunt o armată invincibilă
în căutarea tornadei.

între cele două corpuri de luptă e atmosfera
unei localități de vacanță:
gara leneșă, muntele de sare, grota miresei,
baia porcilor, salina cu aer înțepător, sanatoriul,
pârâul rece, liliicii, roșul pădurii,
bășicile de pe tălpi și arsurile,
biblioteca municipală cu o mie și una de nopți.

când nu-i zi de sărbătoare, orașul se micșorează
și crește odată cu acidul din sânge;
altfel, apa te ține la suprafață,
indiferent dacă râzi sau plângi,
dacă ești apt combatant sau îngrijești de răniți.

e bine că poți uita pentru o clipă că unul din cei dragi
este, definitiv, de partea cealaltă. bucuria însușită
poate părea revoltătoare, ea e însă reflexul
unei încurcături fericite, al unui semn pus pe frunte
ca să nu te suprime fiarele.

un corp secționat de apocalipsă e armata invincibilă.

dragostea se consumă ireversibil

jam session cu Eugenia Reiter

„există în noi un întuneric care ne face să-ncordăm timpanele”

Vasile Baghiu

plouă cald până la amuțire.

tu

ești un punct mișcător al prezentului, până ce încremenește și devine așteptare,

reversul unei asupriri de o zi,

în inerția unui miraj ce absoarbe până la orbire distanțele.

nu știu ce să fac cu gândurile, cu logica asta adânc răvășită,

setea de fericire nu s-ar mulțumi cu firimituri.

ea caută în van un capăt regresiei în acest spațiu de stări

în care probabilitatea ta de prezență modifică imperceptibil începutul,

până la imposibilitatea predicției unui grafic descris prin atractori ieșiți din comun.

caterul va tăia pliul hârtiei

pe care turbulența cuvintelor se lasă filmată într-o tăcere indescifrabilă.

nostalgia a stârnit liliacul,

cu toate iubirile ce aspiră la anonim, urmând mersul soarelui.

plouă cald până la amuțire, lângă groapa pe care încerc s-o ocolesc.
dragostea se consumă ireversibil,
poate de-aceea ne domesticim trupurile,
să suporte și să priceapă cum fluctuația ei izolează o nișă
în spațiul de supraviețuire din jurul premonițiilor asincrone.

eu
ți-am vorbit despre puseul luminii în cristalin
și coloritul dărelor lăsate de lucruri la marginea umbrei.

Dumnezeu este revanșa noastră pentru tăieturile ce nu se închid.
defrișăm în munți sentimentele pe care le putem dăruia,
până ce prezentul devine un punct mișcător
în jurul unei gropi înflorite.

în noaptea asta vom aprinde lumânările și le vom da drumul pe ape.

echeneida. visul unei zile de vară

jam session cu Ilinca Sandu

când te trezești nu știi unde te afli
privești în gol spre ușa întredeschisă:
un peștișor cât palma oprește numai cu o atingere
încărcătura unui trecut masiv, ieșit din sine
spre o insulă invizibilă în metropola de apă.

nu recunoști figurile din ceață,
ele știu totul despre tine.

ai putea spune că e un vis glorios
o bortă în respirația unui înger,
luând forma vasului din care te hidratezi
în zilele când iubirea te moleșește
și perna îți ridică ușor capul.

părul tău e o vâslă rotitoare în absintul serii.
te rogi cu putere, fără întristare, o dată
și încă o dată, învingi sila cu o silire a limbii
de a reține un sunet venit de foarte aproape,
abandonat ca o fericire
între lucruri crescute în lipsa ta.

surplombă

decât să-ți pierzi vederea,
mai bine o dai în parte
unei ape.

puștii te iartă
când te apucă întunericul
și nu mai ai pământ.

te vei trezi într-o clipă
că nu mai poți face niciun păcat,
așa cum paralizatul nu mai ajunge
la scăldătoare,
deși febra-i mai mare ca o luptă
între două jumătăți,
din care una doar mimează întregul.

te asiguri cu funia vrăjmașilor,
pe dragostea bombată peste viața ta,
când te apucă întunericul
și nu mai ai pământ.

nu mi-e simplu

moartea nu e tristă când bate în roșu și o luăm pe datorie,
nu mi-e simplu să-ți spun că ne-am rătăcit,
că dragostea țâșnește din trecutul amputat.

ea satură multe guri cu răbdare de melc,
când lunecăm spre apus, cu soarele legat de o ață.
dar Dumnezeu ne iubește mai mult decât putem risipi.

cât despre interioarele pietrelor încăpătoare și capitonate,
nici o limită nu explodează înainte să ia forma corpului
proiectat cu precizie spre dâmbul ce încetinește rotirea.

cioplitorii imită valurile și dălțile ne țin lipiți de pământ,
cum șterge umbra un punct luminos.

corp mișcat

când crezi că poți ceva, cazi din îmbrățișare; nu poți,
dar iese din tine o putere ce drămuiește fericirea
într-un război fără tabere adverse, însă cu o miză mult mai mare:
corpul mișcat din loc de o durere vecină cu dragostea.

străzile nu duc nicăieri, pentru că se termină
acolo unde pierzi sensul lovirii și nu poți să-l trasezi
fără puterea ce aruncă un pumn de pământ
peste ape încinse în dansul pe loc.

trecerile prin ființe lasă noduri pe care le desfaci între stații,
când liniștea accelerează schimbarea și vezi prin pâza lumii
un loc în care timpul nu se definește prin pierderi de sânge,
ci prin umplerea unor contururi.

răzvrătirile își mușcă primii născuți și vor un plâns pe măsură,
din care ieși cu fața spre Dumnezeu,
cu suflul rotunjit de Duhul Lui și gura încălzită de Cuvântul Lui
în vreme ce arunci din sertare toate impresiile uzate despre oameni.

îi surprinzi venind dinspre uși cu inima care își lipsea,
de când ai ales să faci pe plac nisipului
și ai legat în lanț libertatea în numele dublurii ei.

sacrificiul

să nu te sperii când morții îi cad dinții de lapte,
etichetele puse din convingere se dezlipesc cu tot cu carne
și pietrele călătoresc cu viteza căderii în genunchi:

fratele calculează cea mai bună poziție de aruncare
pentru a-ți deschide cerul,
când acoperi cu trupul sfințenia batjocorită.

tu știi că te iubește,
însă recurge la un sacrificiu când este extrădat
de propria vedere.
un pas pare puțin, dar nu și când ești luat pe sus,
o completare pare nesemnificativă, dar nu
dacă pui peste chip o suflare.

e târziu
și nu știe ce face, dar e fratele tău
care te iubește, și nu poți decât să-i înfășori
goliciunea cu răbdarea celui ce nu se grăbește,
pentru că timpul lui e o mișcare în jurul lui Dumnezeu
și sângele stricat cere să iasă afară,
filtrat prin părinți.

fratele tău e într-un război cu reguli precise
și stă la pândă în întuneric
așteptând să greșești,
dar te iubește și-i mulțumești
cu o dragoste care-i încalcă legile,
fiindcă sunt date pentru oameni
iar oamenii nu-s făcuți pe bucăți.

acum, el păzește hainele aruncătorilor de pietre,
dar vine o vreme când ochii i se umplu de solzi.

cea mai frumoasă spărtură

moartea taie din mine o scândură dreaptă și lungă.
aud în vis dinții ei de fierăstrău mișcându-se ușor, ușor,
când întunericul fixează trupul și așchiile zboară
pe iarba în care s-au desenat stările succesive de grație.

fierul se opintește în miezul tare și plânge de neputință,
odată cu sălciile rămase în metanie după întâia noapte albă.
povestea noastră de dragoste schimbă metrica lumii,
dar niciun drum nu e sigur, niciun cuvânt nu țintește în ochi.

nimeni nu iese la geam când vântul rindeluiește lemnul uscat
și așchiile sar în toate părțile, cu viteza de transformare
a blocului de spațiu-timp în care se repliază ipostazele tale,
înfipte în despicătura dintre suflet și trup.

absența ta e cea mai frumoasă spărtură din lume,
cea mai insolită și netrecută prăpastie din apele de sub cer,
dar moartea taie din mine o scândură dreaptă și lungă,
un leagăn pentru copiii căzuți din brațele mamelor.

**poveste cu multe începuturi
și un singur sfârșit**

am nevoie de tine ca un melc
de o talpă ce nu atinge pământul.
Liviu a uitat să doarmă nuștiucâte nopți,
se uită la gaguri și plânge.

învățătoarea i-a zis că peste ani
nu-l va mai recunoaște pe prietenul lui cel mai bun,
pentru care s-a bătut în spatele școlii
cu un băiat dintr-o clasă mai mare,
și a trebuit să stea cu fața la colț până

n-a mai văzut nimic. atunci toate se mișcă
pe o melodie care se-aude cu degetele.
fiecare clapă e o zi fără tine,
de aceea o ating apăsând și numai în treacăt.

**puțină zăpadă
și o pată albastră**

genunchii îți cedează și te lași pe trunchiul căzut,
pe care mai adineauri ȋopăia o veveriță.

de la marginea râpei se vede orașul
în care ai rupt tăcerea, desenul lui întrerupt și vag
te ajută să uiți de muștele ce gravitează în jur.

ca de obicei, nu știi dacă te vei întoarce
și asta învie culorile de pământ ars.

foșnetul pădurii e o ureche în care se strânge
geamătul celor ce te-au atins
și s-au tras curând înapoi, fără cuvinte de schimb.

în horn a rămas puțină zăpadă și o pată albastră
spre care te urnești cu toate repictările
așezate pe suflet, până ce fiecare punct dureros
întră în expansiune, sub fascinația mântuirii prin foc.

linia subțire a serii

tremură singurul copac din câmpul negru
și vântul te poartă de colo colo, fericit să te smulgă din gânduri.

ești chiar tu, zâmbești norului răzleț și te scuturi de frig.

lași un ghem roșu să se deșire în iarba țeapănă
și îți aduci aminte un fragment de viitor împins spre tine
la naștere. lacrimile n-au scăpărat dintr-o dată,
ele au fost mai întâi un pendul între vii și morți,
judecătoare ale hârtiilor cu urme proaspete.

nu știi de unde începe sfârșitul tău palid. viața ricoșează
de perete și se întoarce eliberată de moleșală,
cum te apropii de linia subțire a serii cutremurat
de umbra unei vietăți întinse sub ape: luna e capul ei
secerat în fugă cu ochii ațintiți spre fătul din pânțele,
cu ochiul ei galben lipit de placenta unui suflet.

elada

de două luni n-a plouat.

cobor pe o potecă îngustă
spre locul unde-și țin pescarii bărcile
și valurile sparte de stânci îmi amintesc
de cuvintele spuse în grabă,
neînțelese până la capăt,
întrerupte de țipătul păunilor.

pulberea se ridică și viperele ascultă
vântul lovit de corpul ușor zgâriat.

departe cineva se vindecă:
își atinge capul de un clopot
și sunetul înghite durerea
mult prea familiară ca să nu vibreze
încă o vreme în tremurul buzelor.

aici rodiile nu-s coapte, porcii mistreți
își schimbă direcția – cântecul
îi ajunge ca un talaz.

sentic

(*jam session* carmen lasswell și florin caragiu)

Ea venind în fugă, ridicând ochii ei la Mozart

(vioară obligată...)

Ea ascultă Mozart; și punându-se ca sub un jurământ al ascultării,
nu-și întoarce fața (nu, cum s-ar fi întors să privească în urma lui,
neîncrezătorul Orfeu...).

Mai degrabă își culcă tâmpla pe torsul viorii, dimpreună cu violonistul,
și *crede* despre acela, împreună cu el,
că va ieși viu și nevătămat din ținutul de umbre, alături de iubită.
Și dacă se întâmplă așa, dacă îndrăgostiții au ajuns să vadă *lumina zilei*,
ținându-se de mână,
e pentru că muzica se revarsă mereu *înainte* (de unde nimeni n-o va mai întoarce);
iar unul din citatele cele mai plimbate prin lume ne spune chiar mai mult,
el ne arată, și învârtindu-se că „*muzica ne învață să mergem*” –
și iată ideea glorioasă,

ideea care sună bine,
ca un vânt care suflă cu putere și-l face pe cel îngândurat
să deschidă brusc fereastra, și să privească...
(Iar draga de ea, nefiind acolo, totuși el o vede,
ca și când l-ar fi izbit o imagine.
Și așa se uită la ea, că zărilor după ochii lui se strâng,
ca un mușchi al feței, tăiat după un gând...)

Să credem cu adevărat că îndrăgostiții – cum numai poetul a scris –
 au ieșit din întuneric, *la lumina zilei*,
 să credem acestui cuvânt!... Dar, prevenitori,
 nu vom uita că ziua lui Tristan
 a fost noaptea decât ziua mai luminoasă.
 Și ce-ar aduce cu sine „ziua”, vorba noastră de toate zilele,
 în dar, celor ce își sunt atât de intimi?...

Întunecată noapte, însă, este doar lumina cea *neauzită* – mai cugetă ea,
fiindcă nici nu poate îndura sufletul
apariția aceea tăios de clară
ca un desen ce nu respiră (se vede *fără să se audă*
și *neauzindu-se*, nu-i e dat să fie *de aici*,
din preajmă...) – și, desigur, și-a făcut acum o idee despre
lumea care nu se mai vede,
când tace definitiv muzica!

*

Până târziu, juruita va rămâne cu obrazul adâncit în umbra propriului chip,
lăsându-se mai degrabă *privită*, decât privind...

Și cum nu-și va mai întoarce, vreodată, ochii,
ținuți prin legământ,
zările încep să fugă și pământul tot se clatină
(și ce-s ochii, decât un sprijin dat cerului și pământului;

și ce-i privirea în înalt ridicată, decât
un fel de a ține cu ochii cerul, să nu cadă?!...)
Deci, ea a închis ochii și a pus gura
pe crucea viorii, tăiate de arcuș. Așa, jură!

(Zărilor își dau drumul de sus;
cât ține sunetul de lung, cerul se umple, lin, cu vulturi...)
În mădulele ca și unse cu sacâz
urcă dulcea sfârșeală a condamnatului la moarte.
(Acum, că bate ora gravă, în adâncimea sunetului gravat
ca și cum aici a fost, înainte de a-l zări –
îi apărui chipul de neuitat al Marelui-scutier *Henri d'Effiat de Cinq-Mais*,
văzut limpede și de aproape, cu ochii Mariei de Gonzague.
Și toți îl pot vedea acum cum l-a văzut doar ea, odată!)

*

În timp ce acești morți frumoși se ridică și umblă, în costumele lor de gală,
lumea cu cele patru zări ale sale – brusc devenite
opt, apoi șaisprezece, apoi fără de număr și niciuna,
s-a dat pe sine pradă
apocalipsei sonore!
Iată-i pe toți: păsări, animale, oameni, capete de iarbă căzând
în stăpânirea orizontului uriaș, cel ce
de sus și-a dat drumul asemeni vulturului rotitor
și care năpustindu-se, scurt
va lovi, *în plin timpan*. Și iar...

(Acum, însă, nespus de suav, de îndelung atingând-o,
pe sus luând-o muzica, acest talaz straniu
ce taie rezistența oricui
și în loc de moarte, viață dăruiește!...)

(Repriza)

Durata ține sunetul lângă inimă
și timpul apasă
pe miezul timpanului, pentru ca lumea
să nu se treacă...
Și această pâlnie a văzului infinit,
această ureche dezgolită în fața necunoscutului,
care se înclină să primească în sine fuga zărilor și tot ce-i străin,
dar, mai ales, fără a se apăra, prin punerea unor distanțe,
e chiar ochiul de aur al muzicii!
De el stă lumea lipită
asemeni obrazului de o cruce,
aceeași cruce pe care Cavalerul Regelui a jurat,
punând gura, credință nestinsă!...

(Mici variațiuni pe o temă de șagă sau un fel de „Glumă muzicală”)

Șatena copilă la anii lui *Wolferl* Amadeus ascultă Mozart; și
stând drepți sub acest jurământ al ascultării,

care-i și un jurământ al iubirii veșnice, la vârsta primei iubiri,
se predă pe sine cu totul
auzului muzical (așa a învățat de la bravii ei educatori, însă,
a mai făcut un pas, înaintea lor);
și, pentru asta, își sacrifică de bunăvoie văzul!...
(Totuși, încrețind strâns năsucul, își ține întredeschis colțul
ochiului, pe unde intră și iese zâmbetul...)
Peste fruntea ei netedă, cu cârlionți de boare,
muzica trage cu două mâini pase ușoare,
unge locul înalt cu aromate
și îi închide ochii, ca pe-o carte.
Ochii rămași închiși fără să tremure,
puși geană pe geană,
ca și lipiți cu două peceteți, de Moș Ene.
(Și, totuși, se păstrează deschis un colț de ochi, pentru ironii și ghidușii.)
Până târziu, Suzaneta va rămâne cu obrazul
învelit în umbra propriului chip,
lăsându-se, mai degrabă, privită, decât privind...
(Când copiii sunt puși la acest colț al ochiului, râd.)
Ea știe vag că privirea e ghilotina ce cade peste lucruri
și că lucrurile privite fix sunt ținute la distanță (cu o nua
agitată în aer de învățătoarea rea), fiindcă ele, lucrurile,
au fost tăiate în bucăți după un gând al omului,
și după o voință, care nu e și a lor
(și nefiind a lor, nu-i nici a copiilor)!

De cum ochii se retrag, zărilor își pierd acel sprijin
fără de care
ele se prăbușesc
sau, dimpotrivă, redevin nesfârșit de libere,
asemeni păsărilor cerului.
(Și acum, colțul ochiului e liber să dea drumul la o suită de provocări
pentru fantezie și orchestră de clape!)

(„Pragheza” în re major, introducere lentă cu o parte din prima mișcare)

Ea ascultă Mozart; nu-și întoarce fața, însă
cum se încrede în colțul ochiului (și nu doar
fiindcă și-ar imita, cu dezinvoltură, maestrul),
stă puțin să se lase privită. Și ce vede ea
(ca și când ar auzi încet, și aproape distinct, *din colțul ochiului*)?...
Muzica i-a strecurat un ban în palmă.
Vede un chip în relief, pe o medalie veche.
Osul maxilar cu contur nobil și ferm
și amara contracție a mușchiului facial ce a săpat o umbră oblică
în bronz.

Peste și sub toate acestea se ridică *sunetul grav*
în sus și în jos, asemeni nemișcării
ce devine coloană.

De sus, vede vârful de sulită
coborând de departe, din noaptea nevăzută a timpului,
către înălțimea frunții ei
aici, unde sărutul de foc își va așeza sigiliul de nedesfăcut.

În auzul prezent pretutindeni, stă ca și când ar zbura
și zboară ca și când ar sta
pasărea...

Se revarsă apele mici ca fluviile
și inima se leagănă noaptea și ziua.
Și, ei, grei i se lasă ochii
ca-ntr-un leagăn, între pleoapele strâns adunate,
căci îi poartă, ca pe *aripi întinse*,
acest auz desfundat până departe...

(De acum, muzica întorcându-se lent în semiprofil...)

(Gran Partita în si bemol major sau: o dezvoltare dramatică)

În dreapta ei, la numai câțiva centimetri de obraz,
străjuiește nimeni altul decât el: Cavalerul Regelui!
Cavalerul Lancelot privește și zâmbește (din această fotografie
veche, slab luminată, reprezentând o scenă de film cu eroul.)
Nobilul luptător
ține mândrețea de sulită.

(Și noi știm că poza lui înrămată copilărește, în alb staniol,
fiind un kitsch, e, însă,
unul din acele kitschuri tandre, pe care
Mozart – doar el știe cum – le învăluie strâns
în disonanțe, pentru a le reda gravitația.)

Ea își apleacă obrazul
și simte căldură,
în dungă (și ce așteaptă această față înclinată,
decât ca valul vieții să o ia,
din spate?...)
Decât că, între Lancelot și noua Guenevere
e loc de un joc mai complicat
decât nostalgia lui „a fost odată”...
(Să fi uitat melomana noastră că
Mozart e cel ce trage sforile și că, din fiecare sunet al ei,
muzica întinde o treaptă-capcană? Nicidecum.
Decât că, putem bănuî, ea urmărește lucrurile
din colțul genelor: fără să le supravegheze
și fără să le împingă înapoi, în punctul unde
auzul se înfundă și își pierde,
iremediabil, vederea...
Jocul se întetește.)

(Haffner în re major)

De la înălțimea figurii lui epocale,
cavalerul Regelui o ignoră cu desăvârșire, asta mai află ea;
drept urmare, îi impută semeția rea.
(Cât ține jocul, rămâne în picioare regula sa de aur;
și aceasta este: cavalerul de hârtie e, de acum, un bărbat viu,
ca o prezență care apasă pe timpan.)

Ca și cum i-ar face cu ochiul, ea clipește,
însă, la fel de bine, ne putem imagina că ei i-ar fi intrat
un mic gunoi sub pleoapă.
El pe mai departe nu-și lasă prinsă privirea.
(Muzica a intrat brusc în adagio.)

Hotărât lucru: proaspăta actriță urăște neînduplecarea.
(Desigur că exagerează, decât că, personajul nostru feminin
exagerează pe muzică, gesticulând năvalnic
cu cutezanța unui dirijor simpatic.)
Înfuriindu-se pe juvete („de ce taci, Lancelot?...”,
îl ceartă Guenevere), l-ar strivi
sub pantof pe acest Lancelot de hârtie
(și, de-ar fi să împingă reprezentația până la capăt,
l-ar tăia cu o linie peste față și, cu o milă de neînchipuit, apoi,
peste gât în jos).

Și la acest gând oprit la jumătate, ea se înduioșează nespus,
căci îl simte pe el
atât de vulnerabil în fața vieții ei,
și a timpului!...

În continuare, viteazul cu chip de medalie
nu-și leapădă cămașa de zale. Tot ține, în dreapta, spada
ca un zid despărțitor
între cei doi!

Încă o dată, talentata tragediană reacționează
împăunându-se, spunându-i lui – de astă dată, cu glas tare –
că-l poate ține (chiar și călca, dar
asta, totuși, nu i-o mai spune, lăsând înțelesul pe seama bătăii timpanului)
sub picior.

(Muzica vuind deja în *allegro*.)

(Cu adevărat să fi fost un schimb de replici
peste umăr, o operă a îndurătoarei Grații,
să putem crede asta?...)

Mai apoi, dând dovadă de un cuget înclinat mai degrabă spre tautologii,
tânăra noastră a aruncat în direcția omului din fotografie
această idee a ei curgătoare ca o muzică barocă:
„Umbra ta, Cavaler, înaintea măreției mele vii
e tot atât de departe ca o poză față de realitate”.

Și, o dată cu rima, s-a și închis
umbrela ei albă,
în timp ce continuă să-și plimbe crinolina semeață
pe aleile fumurii ale parcului, unde
Lancelot – știe ea bine – vine adesea,
neînsoțit,
să se plimbe.

*

Desigur că ea se îndoiește, dar, ca o ironică ce e,
se poate și încrede în *colțul*
ochiului.
Și acesta-i o gură în care dumaticatul lumii
se înmoaie și se topește (și pentru universul ochilor ei nostimi,
ironia e, cel mai ades, acel acid
care digeră fără să ardă)...*

* Iar dacă te uiți mai atent, ea e într-un ușor dezechilibru/ și, fără să se miște, dă impresia că ar propti/ un instrument de suflat, unul din acelea înnobilate de timp,/ din care sunetul iese cu tot cu grava lucire a imaginii/ pe retină./ Cum însă nu-i de-ajuns să înfrunte o dorință/ ca să cunoască dintr-o ochire tot acest șir de întâmplări/ – fără să treacă de la una la alta – / e urmată îndeaproape de presimțirea/ că arta atingerii e o simfonie a schimbării.

*

Și ce-și mai spune ea, ascultând de *colțul ochiului*?
Zice: dacă această fotografie sprijinită nesigur,
și fără s-o fi ținut cu mâna cineva,
ar ajunge să cadă într-o parte cu o mișcare mai lentă,
vizibil mai lentă – sau nespus mai lentă – decât
i-ar îngădui timpul să se miște unei biete hârtii
(și știm cu toții că e vorba de acel timp, de acea clipă
care face ca hârtia să fie doar o hârtie și să i se vadă dosul îngălbenit
când cade, și când spinării i se face puțină lehamite să se întindă
după o nimica toată),
atunci poate că nobilul Lancelot
cu adevărat mi-ar zâmbi, și *dintr-o parte*;
așa își spune, clătinându-și ea capul cu subînțelesuri...
Încă, isteată foc fiind, precum erau toate domnițele din Ev,
mai cunoaște din istoriile citite unele ca acestea:
că a fost un cavaler pe cât de frumos, pe atât de dur
acest Lancelot,
dar care în realitate nu era nici pe departe atât de frumos precum îl prezintă
pozele (și, oricum, ce importanță ar fi avut asta pentru frumoșii ochi
care îl râvneau și care tot socoteau cum să îl lege,
cu nod întreit, cu cozile lor de grafit!...)

(Recviem în re minor)

Mai departe, dând semne că a înțeles,
noua Guenevere își pune mâna pavăză deasupra ochilor ei
ca și el să înțeleagă
că e văzut.

Asta s-a petrecut brusc.
Secunda s-a făcut mai mare decât timpul
și a devenit o poartă grea de bronz
care scârțâie grav când se deschide,
și în care fata împinge cu mâinile amândouă.

Cine o privește, de aici, vede acolo un basorelief pe o poartă
cu o fată care împinge într-o poartă.

De aproape, o soarbe.
Și ce se mai vede?
Părul foarte lins, ca sub o mână (o altă mână, nu a ei) ce a apăsător,
și efigia de aur a zorilor răsunând sus în stânga.
Așa începu el să respire, ca și când s-ar simți înconjurat,
căci fericirea îl ia din spate.
Văzduhul s-a așezat la locul lui, deasupra capului,
acoperindu-l.

Și spada abia trasă nu-i rezistă îmbrățișării!...

*

Puterea ia în mâna ei brațul eroului

și îl ține strâns,

ca și când ar fi învinsul pe vecie.

Astfel fericirea dă prima lovitură și ne împinge încet din față,

ca și când am coborî (dar, de fapt, înaintăm cu spatele)

către scrinul întins ca un pat – de care, cu atâta resemnare, s-a lipit spina

dreaptă

(dar, așa,

cum s-ar surpa în somn

pe dinăuntru)...

*

Și, ah, ea întorcând capul vede fereastra mai înaltă decât îi e creștetul

și cadra de abanos ca un ochi

atât de insistent, încât nu o privește;

și acest ochi are dedesubt o gură: gura lui Mozart,

și dedesubtul gurii are umerii lui Mozart

și în fața acestui sărut adevărat

care nu a deschis încă gura,

ea își ține gura întredeschisă ferm

și se simte pe dinăuntru, adică în gură,

ca un loc de joacă

pentru plimbarea tuturor gândurilor.

**Dulapul Mariei sau
Variațiuni pe o temă din Spărgătorul-de-Nuci**

Trebuie să rămânem, ca și cum le-am mângâia, la suprafața lucrurilor,
aici de unde vine parfumul,
dând unu, doi, trei pași înapoi
pentru a le vedea din față și apoi dându-le ocol cu răsufletul,
animatelor și inanimatelor.

Și din trei pași legănați, acum și încă o dată, la nesfârșit,
ia ființă valsul, consensul iubirii
și rotirea cu fața spre lumină a lumii întregi.

O nucă spartă e ca și mâncată. (Pe aici trecu veverița!...)

Și chiar rămânând nuca nemâncată, poetul a așezat-o la loc de cinste
pe raftul de sus,

care nu-i nici mai sus, nici mai jos
decât nivelul frunții lui – unde a pus-o să stea drept,
ca un cap pe un gât.

(Dacă Bastilia cade, se va rostogoli și nuca noastră...)

Tocmai de aceea, poetul, ca un văzător de departe ce e, a și recurs la un calambur,
spunând:

„Nu, că... am să te mănânc!” Și vine întins spre ea, ca să...

(Asta vrea să spună că a mâncat nuca deja, numai mestecând cuvântul în gând.)

Pentru orice artist, căruia îi plac figurile (și cui nu-i plac?...), lumea
(una din multele lumi posibile)

e ca și prelungirea mădurelor sale;
ca o *inervație extinsă*, poate aprecia cu larghețea-i caracteristică esteticianul,
suflecându-și mânecile când e singur cu sine acasă!
Și când își îndoaie brațul (totodată întinzându-și, până departe,
picioarele rășchirate),
rezemat de cel al fotoliului, nu e nevoie nici să-și întindă mâna
pentru a simți – acum, pornind de la umăr către palmă,
numai urmărind mersul furnicăturii în lung –
că o stradă dă cotul și se oprește chiar aici, în pumnul strâns!
Și ce-i în el e și-n afară (ca și cum, pocnindu-și degetele, ar face, ea, *hocus-pocus*
– și iată, că lumea apare!...)

Ca și o străduță cu cot, un dulap (cel mai *nevăzut* cuvânt, pe care, însă,
Hoffmann avea să-l *vadă*...)
e făcut dintr-o suită de mișcări și dorințe secrete,
din fiori și mici strângeri de mușchi
care țin în viață, *ca pe o ființă adevărată*, imaginea.
Și asta o știm, mai ales, gândindu-ne la dulapul Mariei Stahlbaum,
unde ea și-a așezat iubitul-păpușă, pe tristul spărgător de nuci.
(Hotărât, nu vom uita că pentru asta, a sculat-o frumușel pe mamsel Klärchen
din locul ei din vitrină,
Ca să-i facă loc bolnăviorului pe sub falcă legat.
Iar lui mamsel Klärchen, pe nepusă masă, nu i-a venit de loc bine!)

Maeștrii făcători de lucruri din cuvinte
au darul să meșterească alcătuiți nemaiauzite, cum ar fi, iată, un dulap vorbitor
ce se ridică pe neașteptate din covor.

Nefiind la mijloc nicio scamatorie,
niciun iepure pitit în pălărie, e de presupus și că
nimeni nu va putea demonta, piesă cu piesă,
 imaginea.

Diamantul enigmei rămâne impenetrabil ca o taină,
o taină care, la o adică, poate fi, pe îndelete, doar
șoptită la ureche.

Un clinchet ca de chei trimite către noi oceanul închis într-o scoică,
însă ascunsul se deschide numai dacă vom binevoi să ascultăm,
cu fericită uitare de sine și cu aplecarea, umilă, a auzului către tot ce-i înalt!

Și dacă ar fi așa, se pune întrebarea:
ce vom ajunge cu adevărat să știm, numai pentru că putem *uita*?...

Un dulap de poveste se face rostind cuvântul acesta
și chiar punând puțin scuiat
folositor pentru a-i unge încheieturile și a-l lipi pe la colțuri, ca pe un lucru înviat.
Copiii, cei dintâi poeți, amiros îndeaproape minunea;
vajnicii exploratori gustă cu nesaț rimele și, mai ales, țin să-și pună degetul
pe nasul de elefântel al câte unui lucru sau al altuia,
dar asta nu o fac decât după ce, cu un ochi cât doi, și-au supt clipe bune
același deget arătător (: ia uite-mi-l!...).

Și, atunci, să ne mai mirăm că tot ce există
pare a fi ca și concrescut din gândul și din carnea lor,
a fanteziștilor și a nesățioșilor abia scoși din cristelniță?...

Bună-dispoziția dis-pune lumea, să nu fie oare chiar așa?...

„Ba eu zic că da”, aprobă din carte bătându-și palmele Maria Stahlbaum.

Respiră adânc Galateea: auzind-o, nu ne putem îndoi că e așa!*

Respiră dulăpiorul care tocmai și-a înălțat umerii (și ce frumos arată, cu acoladele sale sprâncenate, în lumina rece a dimineții cernută prin draperii înalte!...).

Unul ca el nu mai este, de acum, o apariție întâmplătoare, ci dacă stă acolo, e pentru că un act fierbinte de iubire s-a săvârșit în mădulare! Siamezul nostru, al tuturor, dulapul sculptat în cuvânt nu pare a fi un obiect ca toate altele, ci mai curând este un act de viață cu rădăcini înfipite în tendoane.

Îl țin drepti pe picioare mădulare precum cele ale copiilor, care știu cel mai bine să se scâlâmbie și să facă figuri, adică să imite bine!...*

Iar dacă toate degetele acestea, de la o singură mână,
ca niște ochiuri împletite din figuri de obiecte, oameni și alte ființe, atât de strâns
legate între ele,
nu se mai pot vătăma unele pe altele și nici chiar despărți unele de altele,
înseamnă că viața poveștii *nu are moarte!*

Aici lucrurile stau prinse de *cuvânt*
ca niște feți dintr-un cordon ombilical
niciodată rupt!

* Pygmalion se face că n-o vede,/ dar inima lui sună ca o toabă din piele de vițel,/ în timp ce curăță uneltele de lucru/ și le pune în sertare, după mărimi.

* Ei scrutează sectorul de cerc lăptos de la baza unghiilor/ cu aceeași mirare cu care își mișcă un dinte ce se clatină.

Esteticianul peripatetic, plimbându-se cu scoica la ureche,
gândește pe îndelete după auz:
Un dulap rostit e cel cu încheieturile
unse cu scuipat, pentru că el se naște în gură.
Și nimeni nu-l poate dezlipi, întrucât e ținut strâns de iubire.
Și când gândul cade peste el nu-l omoară, ci procreează imagini asemănătoare.

Eseistul cu năravuri romantice se va simți liber să comenteze:
Și când Spărgătorul-de-Nuci s-a spart, Maria nu a văzut stricăciunea de nereparat,
dar l-a adunat dințișor cu dințișor și l-a îmbrățișat pe copilașul ei bolnav,
i-a legat falca și l-a pus să stea în pat.
Doar pentru că a fost îngrijit omenește, rana i s-a vindecat,
așa cum în tot basmul se spune că unul a luat puțin scuipat și a lipit la loc
ce fusese aproape destrămat.

Lucrurile născute din cuvânt au fața pururi întoarsă în aer și în lumină,
și chiar dacă gândul o mută din loc,
ea se reîncheagă, din iubire.

Filosoful, zâmbind – cum rar o face – fără ironii, trage concluzii.
Și chiar dacă nașul Trosselmeier, pușlamaua bătrână, intră și iese din ceasuri
(nu altfel, decât ca pe ușile unui castel adevărat),
e drept că recunoaștem că vraciul ceasornicar
se strecoară aici într-un fel suspect de ușor, dar, totuși, și fără să fi stricat nimic,
ba, chiar, îngrijind și lecuind câte un cuc bolnav.

Și orice alt mod de a pătrunde în interiorul unui obiect
ratează intrarea, pentru că nu va afla deasupra capului acel văzduh
infiniț boltit, acea lume adevărată,
de muzici reliefată,
de unde fără opreliști se poate înainta
pentru a săvârși, în chip glorios, plimbarea.
Orice alt mod de a intra, forțând intrarea, nu reprezintă decât o secționare
ce a tăiat existența în felii fără față, despicând straturi peste straturi de spații
care nu au loc să respire între ele și rămân fără de viață.
Singurul dintre toți și toate, Cuvântul este Domnul ce-și întâmpină regește
oaspeții,
cum s-ar deschide înaintea lor porțile unui necuprins castel.
Înăuntrul lumilor ce nu au în miezul lor cuvântul
nu există un *înăuntru*,
ci doar întunericul cel din afară –
incolorul, inodorul, insipidul – *res extensa!*
Astfel cugetă filosoful și, contrar obișnuințelor sale, cu o nespusă
pioșenie în gest,
își face apăsător o cruce,
rămânând cu mâna pe piept!

Vine la urmă literatul, neîntrecutul degustător de arome și aromate,
ca să pudreze cu fărâmatură de marțipan tot acest tort de idei mozaicate
și nu mai puțin asortate,
opera consensualității neașteptate.

Sigur acela e un obiect-ființă
(e vorba, indică literatul, de dulapul Mariei Stahlbaum),
ieșit din gura ei de copilă puțin știrbă
la anii când ultimii dinți de lapte cad.
Să-l degustăm: un cuvânt făcut din d-l-p-uri, din palatale lichide și labiale:
un șir din care (labio-) dentalele lipsesc – nu?... – așa cum lipsește
dintele din față al personajului.
Acesta e, pe românește, dulapul Mariei,
un palat din care e dat lipsă dintele de la intrare.
Ei, și apoi *dulapul* insalivat se topește și se leagănă ca o imagine în apă,
amestecat cu litere de *lap*-te în ciocolată.

Referințe critice

1. O stare de convertire continuă

În pofida discreției și a modestiei, deprinse în Mănăstirea Frăsinei, unde a făcut noviciat sub ascultarea Părintelui Ghelasie, Florin Caragiu are o activitate culturală și scriitoricească abundentă. A publicat volumul de poeme *catacombe. aici totul e viu*¹ (Vinea, 2008), și două cărți de spiritualitate creștină, *Cuviosul Ghelasie Isihastul* (Platytera, 2004) și *Antropologie iconică* (Sophia, 2008), este co-autor al unui volum intitulat *Repere patristice în dialogul dintre teologie și știință* (Basilica, 2009) și a tradus, în colaborare, șapte cărți cu caracter religios, privitoare la teologia, estetica, istoria și tehnica icoanei ori la dogmele și tradiția ecleziastică. De asemenea, conduce *Editura Platytera* și editează revista *Sinapsa*.

Asupra scrisului lui Florin Caragiu se face simțită înrăurirea dublei sale formații, de matematician și de teolog. Dublul (mereu neîmplinit) este chiar una dintre caracteristicile poeziei sale, prin care luciditatea se spiritualizează, sentimentele se intelectualizează, poemele dezvoltând în simbolistica memoriei evenimente, transformând *emoția* de cunoaștere în contemplație de sine și de divin. Poetul face experiența unei lumi dramatice, reflexive, interiorizate. *Catacombele*, *catacumbas*, numele unuia dintre volumele de poezie, înseamnă *adâncitură*, loc în care, ca într-un tabernacul, se păstrează simbolurile sufletești/sacre. Deși în catacombe se depuneau morții, adesea martiri, tot acolo,

¹ Autorul a tipărit, confidențial, la propria editură, în 2003, manuscrisul *Piatra Scris*, dedicat memoriei Părintelui Ghelasie, de la Frăsinei. Acesta nu a fost pus în circuitul librăriilor, fiind socotit un omagiu pentru îndrumătorul său duhovnicesc. Autorul consideră volumul *catacombe. aici totul e viu* drept debutul său literar.

prin agape, prin mărturisiri de credință, prin celebrări, *totul e viu*. Catacombele sunt labirinturi ale sfințeniei, adică ale eliberării interioare: „sângele mi se prelinge în semiîntuneric/ aproape că îl pot aprinde cu un chibrit/ e acolo un mut în care încet-încet/ mă recunosc” (*I. retrăire, 1. strigătul*).

Discursul, alcătuit dintr-o rețea de enunțuri, magmatice, nebuloase, tinde mereu spre un centru de greutate/semantic, având aspectul neînchegat al unei gândiri neieșite complet din minte, aflate în stadiul tranzitoriu de idee-cuvânt. De aceea, pare infuzat continuu de o esență spirituală, o iluminare care creează: „Un incendiu fără fum, chipul în flăcări, însă liniștit...// nu un foc mic obișnuit, ci o flacără albastră ce se mișcă ușor,/ fără miros de arsură, cu trosnete ca de surcele/ când se aprind pentru a pune samovarul.../ o clipă cu marginile cât uimirea, așteptarea dăltuită-n gest,/ apoi totul se stinge în aerul curat...// trăsăturile ieșite din umbră apar acum clare,/ nuanțele-nviate strălucesc, revarsă mai departe peste veșminte/ lumina ca mirul, liniștea ca o suflare ce vine de Sus.” (*V. transcrieri, 2. restaurare*).

Simplitatea scriiturii, lipsa tropilor (metafora este numai structurală), tonul neutru, o contemplativitate inclusă definesc prin eleganță acest tip de lirică. Prin forma de triptic a multora dintre poeme, Florin Caragiu arată că este interesat de aspectul simfonic al lumii, de o armonie spirituală, tensionată firesc printr-o dramă metafizică. Într-un astfel de imaginar, iubirea nu are senzualitate, consumându-se ca formă de comuniune, în castitate. Într-o lume disolută, iubiții încearcă să nu-și piardă prerogativa paradiziacă, să rămână în idealitate: „cântecul meu îți iese prin umăr, lacrima ta îmi zvâcnește în stern,/ ființele își uită cercul roșu în tremurul glasului// căderea apei prin coșul de nuiiele e o durere plăcută/ într-o poveste în care nu mai putem fi descriși separat// pielea e carne vie a trupului jupuit de lumină,/ sângerare a limitei când treptele abia părăsite dispar// și rămâne doar saltul în gol spre smerenia lui Dumnezeu.” (*VII. cioburi, 3. entanglement*). O prezență continuă o reprezintă dorința de ieșire din sine, de jertfire a iubirii mici pentru iubirea cea mare, de schimbare a morții cu învierea.

Poezia lui Florin Caragiu, și, aici, funcționează cu rigoarea de matematician, se manifestă la un nivel nonfigural, simbolic, de tip iconic, asemenea imaginilor paleocreștine rupestre, ferindu-se de idolatrizarea vorbirii. Se întâlnesc, astfel, ascetismul formei și voluptatea conținutului (devoțiunea). Somnul, pomenit de multe ori, este o denegare a realității, un stadiu către transcendență, un recurs la imagine, adică la nonvorbire/contemplare: „sub cataracta ochiului public/ schiurile alunecă fără urme/ nu întretaie nici un cuvânt/ lacrima întrebării îngheață/ tot mai încet se prelinge/ alunecă în somn fără ecou” (*VIII. ghetto, 1. outcast*).

Supa poetică/ontică, alcătuită din fragmente, mici tablouri semantice, din licăriri și penumbre, din estompe, din jocul oglinzilor infinite, din iluminări, prin eliminarea elementelor conjunctive, se dovedește o structură textuală coerentă. Pe parcursul acestui ritual matriceal, scriitorul parcurge traseul dintre icoană și prototip, căutând în sine urmele asemănării. Căderea, fărâmițarea discursului, dezvrăjirea fac demersul utopic. Specifică acestui fel de poezie este tocmai tenacitatea neclintită, nădejdea că lumea va ajunge la limanul/lumina credinței celor din catacombe, a martirilor vii. Poezie a agoniei compensate de speranță: „fascinați de vraja nimicului am înghițit moartea/ și ne-am dizolvat în propria umbră/ nu mai putem umple cu trupul/ distanța dintre ochi și inimă// [...]// cu mâinile inerte așteptăm/ atingerea ce ne îmbracă pe dinăuntru/ în cămașa necusută” (*X. cămașa necusută, 3. pogorârea la iad*). Ca într-o umanitate fără oameni, de pe vremea lui Diogene din Sinope, autorul pare a căuta cu o lampă aprinsă în plină zi, „oamenii ies în stradă să afle cum îi cheamă/ hainele lor vociferează atât de tare/ încât nu se mai aud unul pe altul/ iar sufletele li se întorc în buzunarul de la piept” (*XII. între noi s-a crăpat de ziuă, 1. geneză*).

Ca orice scriere cu determinație religioasă, și aceasta are caracter inițiat, aprofundând/avansând în spiritual, spre focarul revelației, transformându-se în act de afierosire. Întreaga poezie se învâluie în taina inefabilității, din care se ivesc câteva motive semnificative, iubirea castă, imaginea copilului, a îngerului, umbra și lumina, cerurile (credinței), pământul transformat în oameni și invers, visul, rănilor.

După ce a zburdat în câmpurile abstracțiilor și ale căutărilor rarefiate, autorul revine la canoane curente, recuperând coerența, alegoria, narațiunea lirică, retorica sublimului: „cele mai frumoase poezii apar/ după ce poeții își termină de scris versurile/ și se întind pe covor/ cu fața în jos și brațele desfăcute// tavanul devine albastru transparent ca un cer/ neverosimil de aproape/ nici nu-ți dai seama când camera se umple/ de un fum mai limpede ca aerul// se trezesc pe covorul aprins/ și-l acoperă cu trupul până ce flacăra se stinge// pe jos nu rămâne decât o gaură/ după conturul inimii/ iar în ei un gol în formă de cruce/ loc de veci/ lui Dumnezeu și lumii/ îmbrățișați” (XXXI. *forme*). Asistăm la preschimbarea poetului în sacerdot și a iubirii în jertfă. Dublul neîmplint, care persistă, provoacă poeme scrise la două mâini, nu pentru sine, cum se întâmpla în tripticuri, ci pentru un auditoriu/cititor. Scrisul devine astfel insuficient sieși.

Sentic, termen folosit pentru denumirea noului volum, este luat din psihologie și se referă la moralitatea emoției, la faptul că aceasta – *în calitatea ei de trăire umană plenară* – poate fi o experiență ce nu subjugă, iar în sens creștin echivalează cu o *simțire înțelegătoare*. Ca stare subiectivă, emoția însoțește momente ale cunoașterii dintre cele mai diverse, fiind copleșitoare la întâlnirea cu Dumnezeu. Având în vedere că tot existentul este creație, trebuie să discernem prioritățile și modul de înțelegere.

Poetul se află în situația existențială de a se lupta fără încetare cu îngerul, regăsindu-și astfel identitatea, trăind experiența revelației. Deși are nostalgia anamnezelor, a gesturilor arhetipale, este atras de cunoașterea semenilor dintr-o perspectivă *aproape-departe*, a eului și a alterității. Autorul se pricepe să împingă jocul de imagini la limită, astfel încât te întrebi cât ispitește și cât slăvește. Procedul folosit nu este, cum era de așteptat, al alegorizării, ci al abstractizării, metafora aproape fiind ignorată. Ținta poetului nu este expresivitatea (textul, chiar, apare estompat), ci gradul de puritate și de rafinament al ideii, în contra inerției, așa cum se afirmă în motoul poeziei *și tu*, „împreună scădem entropia/ și răsturnăm dictatura metodei”. Paradoxal însă, această limpezire ermetizează.

Poezia din noul volum pierde din hieratismul celui anterior, căpătând mai multă flexibilitate, intimitate.

Volumul include o nuanță moralistă, convertită în meditație asupra existenței, exprimată chiar cu surprinzătoare ironie: „la teatru tocmai se juca viața noastră. am intrat pe la jumătate,/ fără să mai plătim bilet, pentru că nu aveam la noi/ decât o moarte de la vechituri./ actorii își dădeau viața pe scenă/ pentru dragostea care începea să doară.// luminile nu-și făceau efectul anestezic.// am plâns împreună. unele amănunte ne scăpaseră/ și tocmai acelea ne urmăreau în întuneric./ neobservați de nimeni, despărțiți printr-o pieleță de suflet,/ nu știam ce se-ntâmplă cu noi. povestea accelera/ și ne-o putea lua înainte, incontrollabil.// acum ieșim din noi înșine, pentru că Dumnezeu ne ia deznădejdea/ cu raiul pe care ni l-a păstrat atâta vreme cald în cenușă.” (*fantasia*).

Sentic este o carte reflexivă, în care poetul își scrutează stările/emoțiile raportându-le la principii, înregistrând nuanțele fragile ale iubirii (fără a uita să avertizeze: *trupul nu e al tău*), aprehensiunile legate de pierderea memoriei (*alzheimer*), teama de îmbătrânire și de moarte, frustrări diverse, presentimente, anxietăți (*arta de a dispărea în mijlocul camerei*), senzația stenică de continuă invazie a frumuseții. Nimic nu este exprimat direct, recurgându-se la un întreg sistem de transfigurări și abstractizări, la ambiguitatea semnificatului, la rafinarea expresiei. Paradoxal, deși cantitatea de experiență afectivă este considerabilă, nu există niciun fel de sentimentalism. Poetul este conștient că purtăm în noi raiul și iadul, dar că năzuim la chipul și asemănarea Creatorului. Atitudinea sa este deconcertantă: „călăuzele sunt mai puține acum decât căderile de teren,/ argila nu recunoaște carnea, nici tasarea vertebrelor.// să treci ca un străin pe lângă cineva pe care-l iubești,/ să iubești pe fiecare om pe lângă care treci ca un străin –/ e o durere care nu se învață. lumina doar o împrăștie în vintre/ ca pe o balegă hrănitore.” (*ciulini*).

Elemente constante ale scrisului lui Florin Caragiu sunt revelația, transfigurarea, *mântuirea prin foc*, adică scrisul insuflat și abstractizat, manifestarea neîntreruptă a sacrului, toate ducând spre o stare de convertire

continuă. Poezia este densă, cu o mișcare moderată, cu ascunzișuri, cu o frumusețe care trebuie căutată. Asemenea strădaniei și priceperii meșterilor de clopote, autorul toarnă materialul în forma tainică și consacrată și îl face să sune pentru urechile credincioșilor în transcendența poeziei. Iar sunetele clopotului nu sunt muzică, sunt viziune.

Paul ARETZU

2.

În *Sentic*, Florin Caragiu actualizează gestul ritualic în miezul unei lumi plămădită parcă din principii contrare naturii lui. Cântecul, un fel de a fi al rostirii, e în pericol de a se neantiza, pentru că nu e susținut prin cuvinte. Mai întâi e cântec bolborosit. Comunică ceva, dar mesajul pare bruiat încă de la început. Și atunci, cum ar putea poetul să refacă armonia pierdută dintre sine și lume, altfel decât privind-o cu înțelegere, altfel decât reînvățând semnificația lucrurilor simple?

Șerban AXINTE

3.

Ce acrobat poetic! Mereu în formă maximă! Schimbă ringul, variază jocul de picioare, doar croșeele sunt cam aceleași. Poemele din *Sentic* s-au mai extins, mai ales pe orizontală, s-au mai relaxat, au mai luat ceva balast. Din ce în ce mai contemporan, poetul menține doar unele simboluri ale dragostei creștine: soarele, inima, drumul etc. Strategia: modernizarea continuă a formei și rafinarea aceluiași conținut. Altfel, e mereu plin de surprize. Produce acum și poeme simfonice, instrumentaliste. Omul creștin orfic, artist până-n dinți, venind din cartier, este eroul lui Florin Caragiu. Un aristocrat popular și un călugăr cenaclist. Paradoxal și prin asta foarte viu.

Felix NICOLAU

4.

Sentic marchează deplina maturitate a unui poet român remarcabil. Prin această carte Florin Caragiu intră, nu am nici o îndoială în această privință, în competiție onestă cu tot ceea ce s-a creat mai valoros în poezia ultimului deceniu la noi. Discursul lui este unul care se dovedește a fi, în sens estetic, fericit complicat. Zone de limpezime de cristal stau în coasta unor „blocuri” textuale masive unde germinează durerile fără leac. Gesturi diafane se complică organic în zone în care agonia inimii lumii noastre cea de toate zilele este regină întunecată și neînduplecată.

Florin Caragiu vrea mult pentru că poate mult. Majoritatea poemelor sale sunt, concomitent, îmbrățișare și ciocnire de sensuri multiple, nu o dată nu numai disparate, ci chiar adverse unele față de altele. Pretutindeni însă este perceptibilă o concentrare pregnant personală a sinelui, care devine marcă a unei sensibilități profunde și recognoscibile. Florin Caragiu este de la un capăt la altul al volumului său Florin Caragiu. Este, în fond, izbânda majoră a oricărui poet care contează (și pe care se poate conta) și pentru care poezia a devenit nu unul din modurile posibile de a fi, ci **unicul** mod de a fi.

Nicolae TZONE

5.

Florin Caragiu se prezintă – în *Sentic* – ca un surprinzător poet postdouămiist. Deși a frecventat Cenaclul *Euridice*, el s-a ferit să practice poetica minimalistă, propunând un *tonus* destins, fără derapajele visceralizante specifice generației sale. Discursul acestui poet autentic se caracterizează printr-o sobră surdinizare stilistică, deși nu lipsesc acele energii lingvistice dejective atribuite de obicei douămiismului canonic. În straturile de profunzime ale textului se notează o „transfuzie” mistică firească, fără să distoneze în acest context receptiv atât de heteroclit. Sunt convins că despre Florin Caragiu se va mai vorbi de acum înainte, așa cum se cuvine.

Marin MINCU

Cuprins

anii rotunzi / 7

aproapedeparte / 8

trei și jumătate / 9

anii rotunzi / 10

sentic / 11

transfuzii / 12

preț de un minut / 13

și tu / 14

mountain bike / 15

potrivire / 16

prin ochii tăi, prin gura ta / 17

crize / 18

interacții / 19

la marginea ploii / 21

lapis lazuli / 22

cât ai clipi / 23

înăuntru-afară / 24

un oraș autentic / 25

poliform / 26

plimbare / 28

transplant / 29

un oraș autentic / 31
 adio / 32
 pe esplanadă / 33
 corp fragil / 34
o istorie a muțeniei / 35
 familiar / 36
 străzi înfundate / 37
dimineața, ferestrele / 38
 poem pe trepte / 40
 fantasia / 41
 fotoni / 42
cineva te iubește / 43
 fără martori / 44
 alzheimer / 45
sfârșeala plăcută a unui pelerine / 46
arta de a dispărea în mijlocul camerei / 47

întâlnirea / 49

 tablou viu / 50
 încă o noapte / 52
 eclipsa / 53
 e frumoasă tare / 55
 ultima bucată de soare / 56
 cu o floare atârnată de gură / 57
cât ești de prinsă în jocul acesta / 58
 fericirea și un dinte de lapte / 59
 ploaia în rafale / 60
 ricoșeuri / 61
 escalada / 62

prezență în absență / 64

cinci minute / 65

muzica morții / 66

singularitate / 67

un punct dureros / 69

străinul / 70

ciulini / 71

îngerul lovește / 73

după ce ai iubit o dată / 74

ziua începe pe eșafod / 75

elegia lucrurilor mărunte / 76

armata invincibilă / 77

dragostea se consumă ireversibil / 79

echeneida. visul unei zile de vară / 81

surplombă / 82

nu mi-e simplu / 83

corp mișcat / 84

sacrificiul / 85

cea mai frumoasă spărtură / 87

poveste cu multe începuturi și un singur sfârșit / 88

puțină zăpadă și o pată albastră / 89

linia subțire a serii / 90

elada / 91

sentic / 93

Ea venind în fugă, ridicând ochii ei la Mozart / 94

Dulapul Mariei sau Variațiuni pe o temă din Spărgătorul-de-Nuci / 108

Referințe critice:

Paul Aretzu, Șerban Axinte, Felix Nicolau, Nicolae Tzone, Marin Mincu / 115

editura vinea
bucurești, str. mitropolit antim ivireanul, nr. 45,
ap. 5, sector 5; cod poștal: 040111;
mobil: 0723349138
e-mail: edituravinea@yahoo.com;
tipar: tipoval / vinea, bucurești

apărut: noiembrie 2009

